

Görgöy Gábor

ÖRÖMÁLLAM

Komédia két felvonásban

Személyek

FEKETE ÚR, azaz Aladár
FEKETE HÖLGY, azaz Adél
SZÜRKE ÚR, azaz Elemér
SZÜRKE HÖLGY, azaz Paula
LILA ÚR, azaz Tihamér LILA
HÖLGY, azaz Aranka
GIGI, azaz örömlány
KOKÓ, aki szintén
MADAME DEZSAVÚ
TREBIEN felügyelő
MESTER örmester
RENDŐR, azaz Blaulicht szakaszvezető

Történik Örömallamban

Idő: valamelyik rendszer

ELSŐ FELVONÁS

A színpad előterében és kétoldalt utcarészlet. A színpad közepén, hátul ház, mely elől és jobbról-balról körüljárható. Ez a ház nem egyéb, mint egy nem túl magas emelvény, ezen az épület kiterjedését határoló, fehérre festett drótváz. A ház belső tere három szobára osztva, dróttíves, „átlátszó” ajtókkal. Falak itt belül sincsenek.

E belső helyiségek közül a középső a legnagyobb, ide nyílik az utcáról a bejárat. Berendezése szalont érzékeltet, csupán egy-két jellemző bútordarabbal: három fotel, egy asztal, rajta váza, néhány magazin. A két kisebb szoba bútorzata kétoldalt: egy-egy kanapé és ómódi mosdóállvány porcelánlavórral és vizeskancsóval. A házat hátul fehér függönyanyag zárja le, egy kivezető, a többihez hasonló ajtónyitással. A bejárat fölött felirat: Rezervátum. Círádás tartókaron piros lámpa ég. A kapun bojtos húzós csengő.

A színpad bal oldalán, elől, állványon szakállas, idős férfit ábrázoló mellszobor. Alatta látható a felirat: Sigmund Freud.

A szereplők öltözéke: a Fekete úr, a Szürke úr és a Lila úr nagyjából egyformán öltözik, csak a színek különböznek, amint elnevezésük is erre utal. Kezükben akatátáska. Lila úrkezeiben nincs akatátáska, helyette ezüstnyelű sétatatot markol.

A Fekete hölgy, a Szürke hölgy és a Lila hölgy, mindegyik a megfelelő színű úr felesége, enyhe stílzaltsággal öltözködik.

A Madame mélyen dekoltált, papagájtarka háziköntösben van. Gigi és Kokó a színpadi örömlányok nemzetközi konvenciója szerint jelenik meg. A szőke Gigin fekete, a sötétKokón piros neccharisnya, megfelelő színű erotikus alsóneművel.

Jancsi és Juliska, a két tinédzser fiatalok módjára öltözik. A fiú farmer-nadrágot, a lány miniszoknyát visel.

Mikor felmegy a függöny, a Madame a szalonban üldögél és köt. Esetleg szólhat valami Offenbach-keringő. Előterben, az utcán a Felügyelő és az Örmester

FELÜGYELŐ Mi a helyzet, örmester?

ÖRMESTER Nem látom őket sehol, felügyelő úr.

FELÜGYELŐ Akkor talán észhez tértek.

ÖRMESTER Lehet, hogy már valahol, valamelyik lakásban teljesíté- nek. Azért nem látjuk őket.

FELÜGYELŐ Lehet. De hol a bizonyosság? A biztonsági szervek leg- főbb bizonyossága a bizonyosság.

ÖRMESTER A lakásokon belül még nem fejlesztettük ki a megbízható megfigyelést.

FELÜGYELŐ Ez az. Technológia. Korszerű technológia nélkül, hogy a fenébe dolgozzunk korszerűen?

ÖRMESTER Igaza van a felügyelő úrnak.

FELÜGYELŐ Az állambiztonság ma már technikai kérdés. Nem lehet az állam zavartalan életét garantálni, ha a költségvetésből nem biz- tosítanak elég pénzt a biztonságra. Technikai felszereltség nélkül hogyan állapítsuk meg hitelt érdemlően, hogy a polgárok valóban teljesítenek-e vagy sem?

ÖRMESTER Ezen már én is gondolkoztam. Mindenki annyit mond, amennyit akar.

FELÜGYELŐ Hát ez az! Képtelenség, hogy valaki egyszerűen bebújik a lakásába, mi tökéletesen elveszítjük a szemünk elől, és akkor ő ott teljesít! Mennyit? Kivel? Es teljesít-e egyáltalán?

ÖRMESTER Mért nem kapunk mi elég pénzt technikára? Ezt tessék nekem megmagyarázni!

FELÜGYELŐ Megmagyarázzam? Bennünk bíznak, örmester, ben- nünk! Van egy kifejezésük erre: emberi tényező. Mi vagyunk az em- beri tényező. Érti?

ÖRMESTER Nem értem.

FELÜGYELŐ Látja, ha maga ezt most értené, és nekem nem kellene tovább magyaráznom - maga egy igazi emberi tényező volna. Es tudná, hol van az a fiatal párocscsa, amelyik felszivódott a szeme elől. Érti?

ÖRMESTER Még kevésbé értem, felügyelő úr.

FELÜGYELŐ Odafönt úgy vélik, hogy az állambiztonsági munkában a technikával szemben még mindig a leghatékonyabb a személyes munka, vagyis az emberi tényező. Az intelligencia. Persze nem ma- gára gondoltak.

ÖRMESTER (gépiesen) Persze. (Észbe kap) Tessék?

FELÜGYELŐ A dolog csupán ott sántít, hogy vizionáriusok...

ÖRMESTER Vízi micsodák?

FELÜGYELŐ Üristen, maga emberi tényező! Látnokok.

ÖRMESTER (sértetten) Értem, értem, nem kell nekem magyarázni.

FELÜGYELŐ Szóval vizionáriusok ritkán jelentkeznek biztonsági szol- gálatra. Vagy telepaticusok.

ÖRMESTER Azok igen, azok nagyon ritkán jelentkeznek... Mik?

FELÜGYELŐ Akiknek adottságuk van a telepátiára. Remélem, azt tudja mi a telepátia?

ÖRMESTER Hogyne tudnám. A legfejlettebb televízió.

FELÜGYELŐ (ránéz, aztán legyint) Így is lehet mondani, maga emberi tényező! Egyszóval biztonsági szolgálatra sajnos nem vizionáriusok meg telepaticusok jelentkeznek, akik csak lehunyják a szemüket és látják, hogy a lakásokban valóban teljesítenek-e? Nem, biztonsági szolgálatra olyanok jelentkeznek, mint maga. Ilyenekkel kísérem én figyelemmel, mit művel az állampolgár? Képtelenség! Technika nél- kül megbénulunk.

ÖRMESTER Ezt mondom én is. Én ezt teljesen világosan látom, fel- ügyelő úr.

FELÜGYELŐ Jó érzés lehet egy kis világosság abban a nagy sötétség- ben.

ÖRMESTER (bambán) Miféle sötétségben?

FELÜGYELŐ Ami ott magában gomolyog, örmester.

ÖRMESTER Nekem néha túl bonyolult, amit mondani tetszik.

FELÜGYELŐ Tudom, barátom, tudom. Ezért ne is nagyon erőlködjék.

ÖRMESTER (nem zavartatja magát) Bennem egy gondolat motosz- kál...

FELÜGYELŐ Megrémít, örmester!

ÖRMESTER (nehezen szüli) Nem lehetséges... hogy azért nem adnak nekünk... megfelelő technikát... mert afejesek között vannak... akik nem akarják... hogy hatékonyan megfigyelhessünk?

FELÜGYELŐ (ijedten) Maga ritkán gondolkodik, de ha egyszer nekidu- rálja magát, akkor aztán életveszélyes ingoványokra téved. El- mondta ezt már másnak is?

ÖRMESTER Még nem, csak a felügyelő úrnak.

FELÜGYELŐ Esküdjön!

ÖRMESTER Esküszöm!
FELÜGYELŐ A felesége életére!
ÖRMESTER A feleségem életére.
FELÜGYELŐ Jut eszembe, egyszer kölcsönadhatná a feleségét. Csinos?
ÖRMESTER Nem különösebben.
FELÜGYELŐ Hogyan?
ÖRMESTER Nőtlen vagyok.
FELÜGYELŐ (*dühbe gurul*) Akkor meg mit esküdzik itt a felesége életére!
ÖRMESTER A felügyelő úr mondta, hogy esküdjem.
FELÜGYELŐ Torkig vagyok magával! Szóval ezt az előbbi... izét... nem mondta senkinek?
ÖRMESTER Senkinek. Esküszöm a...
FELÜGYELŐ (legyint) Akkor ne is mondja senkinek. Mert én leszek az első, aki letartóztatom.
ÖRMESTER De felügyelő úr, kérem...
FELÜGYELŐ Nem szarunk be, Józsi! Ha csak nekem mondta, nem tartóztatom le. Es tudja, miért?
ÖRMESTER Fogalmam sincs.
FELÜGYELŐ (súgva) Mert nekem is az a gyanúm, ami magának.
ÖRMESTER (ragyogva) Igazán?!
FELÜGYELŐ És arra is gondolt, *mért* nem akarhatják egyesek odafönt, hogy korszerű technikánk legyen a megfigyelésre?
ÖRMESTER Ezen már sokat törtem a fejem. De nem jutott eszembe semmi.
FELÜGYELŐ (*belejön*) Eláruljam, mért nem akarják?
ÖRMESTER Tessék szíves lenni.
FELÜGYELŐ (*súgva*) Mert korszerű technikával a fejeseket is megfigyelhetnénk. Hogy vajon ők is teljesítenek-e, vagy csak az állampolgárokat kötelezik rá?
ÖRMESTER (*ordít*) Azt a kurva keresztanyjukat!
FELÜGYELŐ (*megszeppen*) Tessék?
ÖRMESTER Azoknak a fejeseknek odafönt!
FELÜGYELŐ (*más hangnemben, hidegen*) Miről beszél?
ÖRMESTER Hát azokról... akik csak mondják, de nem teszik.
FELÜGYELŐ Nem értem. Micsodát?
ÖRMESTER Szóval nem teljesítenek. És ezért nem szerelnék fel bennünket korszerű technikával.
FELÜGYELŐ Megmagyarázná végre, örmester, mit hord itt össze nekem?
ÖRMESTER De hát a felügyelő úr mondta, hogy...
FELÜGYELŐ Én mondtam? Mit mondtam?
ÖRMESTER (*zavarodottan*) Hát hogy izé... mármint a fejesek... hogy azokat is megfigyelhetnénk...
FELÜGYELŐ Megfigyelni a vezetőinket? Mit képzel maga?
ÖRMESTER Hogy ők is teljesítenek-e... De hiszen a felügyelő úr mondta...
FELÜGYELŐ Én? Mikor?
ÖRMESTER (*majdnem sírva*) Most... az előbb...
FELÜGYELŐ Azt állítja, hogy én ilyesmit mondtam?
ÖRMESTER Igen... az előbb... nekem...
FELÜGYELŐ (*fenyegetően*) Azt meri állítani?!

Csend

Halljuk! Azt meri állítani?!
ÖRMESTER Nem... nem merem állítani...
FELÜGYELŐ Tehát mit mondtam én?
ÖRMESTER Semmit.
FELÜGYELŐ Abszolút semmit?
ÖRMESTER Abszolúte semmit!
FELÜGYELŐ (*lehiggadva*) Rendben van, örmester. Jó lesz vigyázni, örmester. Egyszer még bajba kerülhet, örmester.
ÖRMESTER Igenis, felügyelő úr.
FELÜGYELŐ Magának az a dolga, hogy ne tévessze szem elől, akire ráállítják. Értette?
ÖRMESTER Értettem.
FELÜGYELŐ És maga szem elől tévesztette azt a párocskát, pedig rájuk volt állítva.
ÖRMESTER Talán azért, mert közben észhez tértek. És valahol, valamelyik lakásban...
FELÜGYELŐ De hol a bizonyosság? A biztonsági szervek legfőbb bizonyossága a bizonyosság.
ÖRMESTER Nekem volna egy átfogó javaslatom. Amíg nincs technológiánk, addig semmiféle lakásban ne számíton, hiába állítja valaki, hogy ma már teljesített. Csakis nyilvános helyen számíton. Mondjuk, a parkokban. Ott aztán nem volna gond a megfigyelés. Akkor mindig tudnánk, ki teljesít és ki nem.
FELÜGYELŐ (fejét csóválva) Örmester, örmester! És a szemérem, az kutya?
ÖRMESTER (*tűnődve*) Akkor marad a bizonytalanság.
FELÜGYELŐ Nem marad! Mert maga mint emberi tényező úgy fogja végezni a dolgát, hogy én megbízható jelentést küldhessek a feljebbvalóimnak! Különben velem gyűlik meg a baja! Megértette?

ÖRMESTER Igenis.
FELÜGYELŐ Akkor munkára! Kerítse elő nekem azt a párocskát. Két „egészséges fiatal, és van pofájuk felforgatni az államrendet!”
ÖRMESTER Ez a mai fiatalság, kérem. Nagyon szomorú...
FELÜGYELŐ Ne tartson nekem itt gyászmisét, hanem induljon végre.
ÖRMESTER Megyek! (*Indul balra, elmegy a Freud-szobor előtt*)
FELÜGYELŐ Állj!

Az örmester megáll és visszanéz

És a szobor? Csak úgy elmegy az Állami Ősatya mellett?
ÖRMESTER Bocsánat. Teljesen megzavarodtam. (*Visszajön a Freud-szobor elé, meghajol előtte, majd megindul kifelé. Megáll, egy pillanatra tétovázik, újra megfordul, és visszamegy a Felügyelőhöz*) Felügyelő úr, kérem... én a felügyelő úrtól mindig csak tanulok... a felügyelő úr olyan nekem, mintha atyám volna...
FELÜGYELŐ Magának nem én vagyok az atya, hanem Freud, az Állami Ősatya! (*A szoborra mutat*) Ó!
ÖRMESTER Na, éppen ezt akarom én kérdezni a felügyelő úrtól, de nagyon bizalmasan. Ki az a Freud?
FELÜGYELŐ Ezt komolyan kérdi?
ÖRMESTER Komolyan. De maradjon köztünk, jó?
FELÜGYELŐ Minta biztonsági szolgálat embere véd egy államrendet - és azt sem tudja, milyen eszme jegyében? Hogy ki ennek az államrendnek az ősnemzője?
ÖRMESTER De tudom. Freud! És meg is hajlok a szobra előtt rendesen, az előbb csak rövidzárlatom volt. De valami közelebbit nem lehetne? Ki az a Freud?
FELÜGYELŐ Nagy pszichológus! Világhírű lélekidomár! A pszichoanalízis megteremtője...
ÖRMESTER Nahát, én meg mindig azt hittem, hogy hadvezér.
FELÜGYELŐ Annyiban hadvezérnek mondható, hogy hadat üzent az elfojtásnak.
ÖRMESTER Kézzel vagy kötéllel?
FELÜGYELŐ Mi az, hogy kézzel vagy kötéllel?
ÖRMESTER A megfojtás melyik módjának üzent hadat?
FELÜGYELŐ Úristen! Nem megfojtás, hanem elfojtás! Tudja, milyen különbség?
ÖRMESTER Nem tudom.
FELÜGYELŐ Az elfojtás lélektani fogalom. A nemi ösztön elfojtásáról van szó. Arról, hogyha elfojtjuk a nemi ösztönt magunkban, akkor az felgyülemlik bennünk és más utakat keres, netán robbanásszerűen tör ki belőlünk. Elfojtás - gátlás - neurózis!
ÖRMESTER (*felvidül*) Ezt ismerem, ezt a jelszót! Ezt mi tanultuk a képzésen. Es erre vágtuk ki a diszlepiést a Nagy Szemlén. Ennyi az egész?
FELÜGYELŐ Mi az, hogy ennyi az egész?
ÖRMESTER Ezt találta fel?
FELÜGYELŐ Kicsoda?
ÖRMESTER Hát Freud, az Állami Ősatya.
FELÜGYELŐ Mást is feltalált, de nekünk ez a lényeges.
ÖRMESTER És a többivel, amit feltalált, mi van?
FELÜGYELŐ Mondom, hogy a többi nem lényeges. Nekünk erre van szükségünk, tehát mi ezt emeltük ki a tanításból. Ez a pszichoanalízis.
ÖRMESTER Akkor a többit nem is kell megtanulni?
FELÜGYELŐ Nem. Sőt!
ÖRMESTER Sőt?
FELÜGYELŐ Sőt!!!
ÖRMESTER Jó. Akkor ezt most megpróbálom megjegyezni. (*Elégedett*) Végre tudom, hogy ami Freudunk nem hadvezér volt, hanem ő találta fel a paralizist.
FELÜGYELŐ (*sótéten*) Fogjon le valaki!
ÖRMESTER (készségesen) Én is jó leszek?
FELÜGYELŐ (*ordít*) Maga nem jó! Semmire!
ÖRMESTER Csak le akartam fognia felügyelő urat. Arra tetszett kérni, nem?
FELÜGYELŐ Maga fog le engem? Én fogom le magát! Életfogytiglan! Jól jegyezze meg, mert utóljára mondom: pszichoanalízis! Értjük egymást? Pszichoanalízis! Es nem paralizis!
ÖRMESTER Érttem, érttem. (*Dörmögve*) Olyan nagy különbség?

A színpad jobb oldalán, hátul macskaléptekkel, a falhoz lapulva, beóvakodik Jancsi és Juliska. Épp az ellenkező irányba kémlelnek, nem veszik észre a Felügyelőt és az örmestert. Ez utóbbi szintén nem veszi észre őket, mert ő viszont balra akar távozni. A Felügyelő azonban meglátja őket, és nagyon óvatosan, lábujjhegyen, ugrásra készen közelíti a két fiatalhoz. Az örmester, mielőtt kimegy, még akar valamit mondania Felügyelőnek, megfordul, meglátja Jancsit és Juliskát, és felordít

Felügyelő úr! Ott vannak!

Jancsi és Juliska, mint akiket áramütés ért, megfordul, majd villámgyorsan eltűnik

FELÜGYELŐ (földbe gyökerezett lábbal) Őrmester, maga egy vadbarom! Es akkor még meg is dicsértem!

ŐRMESTER (izgalmában nem is hallja) Fogjuk el őket, fogjuk el őket! Jancsi és Juliska volt! Mért nem jön már, felügyelő úr? Ha itt rostokol, megint egéretut nyernék, és akkor aztán ne engem tegyen felelőssé! (Odamegy a Felügyelőhöz) Ennyire puff, hogy felbukkantak? (Jóindulatúan hátra paskolja) Na, térjen már magához, ne vegye úgy a szívére, nem kell tőlük félni. Csak Jancsi és Juliska. Nem a farkas. (Látva, hogy a Felügyelő még mindig dermedten áll, lelket akar önteni belé) Nem szarunk be, Józsi! (Felkiált) Nyomás, utánam! (Elrohan a két fiatal után)

FELÜGYELŐ (csendesesen) Én ezt egyszer megölöm. Lassan, apránként, izról izre felmetélem. Nem sietek vele, mert ki akarom élvezni. (Indul az Őrmester után, közben álmodozik) Először a végtagjait, azokat szépen felslíhtolom. Aztán a belsősegeit, egyenként. A beleit felpulnizom, mint egy tűzoltóslagot, de csak miután gondosan ki nyomtam a szemét. Ha találok benne valami agyvelőt, ami nem valószínű, akkor azt gombostűvel megszurkálom, hátha élete utolsó pillanatában még sikerül kipiszkálni belőle egy gondolatfoszlányt. Végül az egészet megdarálom, és lehúzom a végén... (Almatag léptekkel kimegy)

A pirolámpás ház középső szobájában kötögető Madame rémülten beleszagol a levegőbe

MADAME Gigi! Megkeverted a káposztát? Odaégett!
GIGI (kivülről) Most keverem, madame. Igen, kicsit odakapott.
MADAME Mert nem lehet semmit rátok bízni! Megmondtam, hogy vigyázz a káposztára!
KOKÓ (kivülről) Mert megint olvas, madame. Azért nem ért rá megkeverni.
GIGI Igenis, olvasok! Mert bennem van igény a kultúrára!
KOKÓ Tudod, mi vagy te? Kékharisnya!
MADAME Erről jut eszembe, Kokó, hogy a neccharisnyádat tegnap az a heves vendég letépte rólad. Megstoppoltad már?
GIGI Dehogy stoppolt! Kidobta!
KOKÓ Gondoltam, már nem érdemes megstoppolni...
MADAME Nem érdemes? Tudod, mit mondott az én drága jó édesanyám?

KOKÓ Nem tudom.
MADAME Drága jó édesanyám mindig azt mondta: „Amit ma megstoppolsz, fölveheted holnap!” Mit szólsz ehhez?
KOKÓ Mit szóljak? Megyek és kiszedem a szemétből a neccharisnyámat. (Kimegy)
GIGI Ez mindig csak pazarol!
MADAME Te csak hallgass! Tegnap megnéztem a szekrényedet. Hová lett a fekete csipkés melltartód?
GIGI (megszéppelve) De hiszen az már...
MADAME Drága jó édesanyám mindig azt mondta: „Amit ma kidobnál, megsiratod holnap!”
GIGI (feláll) Igenis, madame. (Kimegy)
KOKÓ (kezében neccharisnyával és egy varrodobozzal be) Beleöszölök, amíg ezt megstoppolom. (Leül, befűzi a tűt, stoppol)
MADAME Drága jó édesanyám mindig azt mondta: „Szegény ember pazarol, gazdag ember spórol!”

KOKÓ Csakhogy én nem vagyok gazdag ember.
MADAME De már szegény se vagy. Tehát már nem engedheted meg magadnak, hogy pazarolj.
KOKÓ (duzzogva) Ez nekem túl magas.
MADAME Felúton vagy a szegénység és a gazdagság között. Most kell eldöntened, merre tovább.
KOKÓ Egy nyavalyás neccharisnyán múlik? Ugyan, madame!
MADAME De bizony azon múlik. Mert aki egy használható neccharisnyát kidob, az észre sem veszi, mikor dobja ki a szerencsését is.
KOKÓ Ezt is madame drága jó édesanyja mondta?
MADAME Nem. Ezt szegény boldogult uram mondta.
GIGI (bejön egy melltartóval, duzzogva) Beleöszölök, amíg ezt kijavítom.

MADAME Érdekes, mindketten rögtön elkezdtek öszülni, ha meg kell varrni valamit. Hát nem akarjátok felfogni, hogy én értetek takarékoskodom? Tudjátok, hol tartanátok a takarékszámológokkal, ha én nem vagyok? Sehol!

KOKÓ Tudjuk, madame.

GIGI Köszönjük, madame.

MADAME (elégedetten nézi őket, ahogy varrogatnak) Nahát, így már szeretlek benneteket. Egyébként tegnap nagyon jól dolgoztatok. A vendégek mind egy szálíg meg voltak elégedve.

KOKÓ Nehéz napunk is volt. Ekkora forgalmat.

MADAME Csak a tegnapi forgalom után annyit raktam be nektek a bankba, amennyit máskor egy hét alatt kerestek.

GIGI Akkor most egy hétig pihenhetnék.

MADAME Már megint kezdod?

GIGI Olyan jó volna kicsit pihenni. És nem fogadni mindenféle pasasokat.

MADAME Hogy lehetsz ilyen léha, Gigi? Azokból élünk.

KOKÓ Én se bálnám, ha ma nem jönne senki.

MADAME De nagy köztetek az egyetértés, mielőtt munkakerülésről van szó!

KOKÓ Higgye el, madame, én szeretek dolgozni. De azért néha, ami sok, az sok. Jóllesne egy kis pihenés.

MADAME Ebben a szakmában nincs pihenés, fiam. A művészvilágban, aki pihen, azt elfelejtik. Drága jó édesanyám mindig azt mondta: „Dolgozz, lányom, pihenni ott lesz a temető!”

GIGI Azért mielőtt a temetőbe megyek, remélem, férjhez megyek.

MADAME Ráérsz, fiam. Majd férjhez megy, ha kiöregedtél. Csak nem akarsz ilyen csinosan elásni magadat egy házasságban?

GIGI Szeretnék végre szeretni!

MADAME Nincs fárasztóbb egy érzelmes örömlánynál!

GIGI Ezt is a madame drága jó...

MADAME Nem, ezt gróf Keglevich Hugó mondta, amikor egy lánnyal szobára ment, az a buta liba levetkőzött, ráborult a Hugó vállára, és elkezdett bögni, hogy ő milyen szerelmes egy félvak zongoristába. Jól kibőgte magát, aztán felöltöztek, Hugó visszakérte a pénzt, és akkor mondta: „Nincs fárasztóbb egy érzelmes örömlánynál!”

KOKÓ De hát már szeretni sem szabad?

MADAME Mójával, fiam, csak mójával. Én aztán tudom! Jól megjártam a nagy fene szerelemmel a nászúton!

GIGI Nászút! Istenem!

KOKÓ Hol volt nászúton, madame?

MADAME Természetesen Velencében!

KOKÓ Nászút Velencében! Istenem!

GIGI Lagúnák és gondolák...

MADAME (komoran) Lagúnáról nem akarok hallani!

GIGI Pedig Velence és a lagúnák...

MADAME Lagúnákról egy szót se! Annyi minden más van Velencében.

Mért kell neked pont a lagúna? Torkig vagyok a lagúnákkal! GIGI

Akkor a Szent Márk tér!

KOKÓ Campanile!

GIGI Canal Grande!

MADAME A Canal Grande is lagúna! A lagúna nekem a halál!

KOKÓ De miért, madame, miért?

MADAME Álmaim temetője, Velence!

GIGI Meséljen, madame!

MADAME Csak annyit, hogy én megőriztem magamat az uramnak.

Érintetlenül adtam a lányságomat neki. Szűz voltam.

GIGI Akkoriban ez még nem volt államellenes?

MADAME O, ez még a régi rezsimben volt. Még értéknek számított. Mondhatnám, a házasságba induló lány tőkénének. Azén szüzességem volt a nászajándékom.

KOKÓ (álmodozva) Tulajdonképpen szívesen élnék egy olyan államban, ahol szűz is maradhatok. Tudja, madame, amikor én még szűz voltam...

GIGI Legfeljebb a bölcsőben.

MADAME (haragosan) Az egész városban csak ketten vagytok örömlányok, és akkor örökké piszkáljátok egymást!

GIGI Bocsánat.

KOKÓ Szóval akkoriban én is mindig arról álmodoztam, hogy a jövődöbéli férjemnek adom az ártatlanságomat. Legyen azé a férfié, akit szeretek!

MADAME Pontosan ez volt az én esetem! Megőriztem magamat az uramnak. Kuporgattam a vágyaimat, hogy aztán mind-mind neki ajándékozhassem, az egészet, egyszerre! Hogy egyetlen férfira zúdíthassam szenvedélyes szerelmem Minden forróságát!

KOKÓ Micsoda nászút lehetett!

MADAME A szerelem burjánzó trópusi szigetét teremtettem meg az uramnak abban a kis velencei szállodában. Úgy éltünk ott, mint Ádám és Éva a paradicsomban.

KOKÓ Buján virágzó paradicsom! Istenem!

MADAME Mindig érezhette, mennyire szeretem. Alighogy felébredt - én már az ajkára borulva csókoltam. Miközben jóízűen reggelizett-hátulról odaosontam és csókoltam. A Szent Márk tér árkádjai alatt andalogni - csókoltam. Ha beültünk egy gondolába, és elshantunk a hidak alatt - csókoltam. Ha langusztát ettünk egy kis romantikus vendéglőben - két falat között csókoltam. Mikor az újságot mellére ejtve elszundikált - én lábujjhegyen odaosontam és csókoltam. Mikor este húzta le az ingét - én máris odarepültem és csókoltam. Éjjel se bírtam reggelig, a legmélyebb álmából is felcsókoltam!

GIGI És mégis beugrott a lagúnába?

MADAME (ijedten) Honnét veszed, hogy beugrott a lagúnába?

GIGI Csak úgy gondoltam. Szóval nem ugrott a lagúnába?

MADAME De igen, beugrott a lagúnába. Sose láttam többé...

KOKÓ Talán nem bírta elviselni azt a nagy boldogságot.

MADAME Nehéz és boldogtalan gyerekkora volt, mesélte mindig.

KOKÓ És akkor egyszerre az a nagy-nagy boldogság, amivel madame elárasztotta őt.

GIGI Talán szoktatni kellett volna. Fokozatosan.

KOKÓ Vagy álmából nem fölébreszteni. Esetleg.

MADAME Lehetséges. Mindenesetre özvegyként tértem haza a nász-
utamról.

GIGI Szörnyű lehetett a temetés.

MADAME Nem volt temetés. Nem találták meg soha.

KOKÓ De hiszen akkor talán él! Tudott úszni és él!

MADAME *(fejét rázva)* Elyelte a lagúna. Örökre. Csodálkoztok, hogy
torkig vagyok a lagúnákkal?

GIGI Én nem csodálkozom.

MADAME Drága jó anyám mindig azt mondta: „Tanuld meg, lányom,
az élet olyan, mint egy lagúna. Mély és bűdös!” Hát nem volt igaza?

GIGI Milyen mély!

MADAME A lagúna?

GIGI Nem. Ez a mondás.

KOKÓ Nászúton özvegyen. Gondolatnak is szörnyű!

MADAME Képzeltetitek, ezek után milyen hosszú ideig elkerült engem a
szerelem.

GIGI Es később?

MADAME Később? *(Eltűnődik, kis mosollyal)* Később aztán jött egy
mese...

KOKÓ Mese? Milyen mese?

MADAME Milyen? Hát mondjuk olyan, mint Jancsi és Juliska meséje...

*Belemerül a kötésbe, a lányok a stoppolásba. Balról belép Fekete úr a
Fekete hölgygel. Mindketten meghajolnak a Freud-szobor előtt*

FEKETE HÖLGY Ebből a háztartáspénzből, amit adsz nekem, nem tu-
dok kijönni, Aladár!

FEKETE ÚR Nem vagyok Krózus, Adél.

FEKETE HÖLGY Ha minden héten telerakom a kamrát, hónap elején
megtömöm a mélyhűtőt, kifizetem a lakbért, a villanyszámlát, a
takarítónőt - egy fillérem se marad.

FEKETE ÚR Ha telerakod a kamrát és a mélyhűtőt, kifizeted a lakbért, a
villanyszámlát és a takarítónőt - mire kell még pénzed?

FEKETE HÖLGY Tipikus! Mi másra is volna szüksége egy nőnek!

FEKETE ÚR Pont ezt mondom én is.

FEKETE HÖLGY Az eszedbe se jut, hogy mondjuk néha kell egy ruha?

FEKETE ÚR Egy? Egy ruha persze hogy kell. De ez, ami rajtad van,
még jó, nem?

FEKETE HÖLGY És hordjam, amíg darabokban le nem vedlem, ugye?

FEKETE ÚR (alaposan megvizsgálja a ruhát) Erről még szó sincs. Egy-
két szakadás, de meg se látszik. Nekem elhiheted.

FEKETE HÖLGY Kell néha egy kis kölni, rúzs, testbalzsam...

FEKETE ÚR Testbalzsam? Nem vagy te múmia.

FEKETE HÖLGY Így képtelen vagyok teljesíteni. Az embernek adnia
kell a külsejére.

FEKETE ÚR Nem a külső számít, hanem a test. A tested pedig még
elég jó.

FEKETE HÖLGY Mi az, hogy elég jó! Mások szerint remek. Érted? Re-
mek!

FEKETE ÚR Na, látod. Ezért nem érdemes ruhára kidobálni a pénzt az
ablakon. A tested, ami alatta van, az a fontos.

FEKETE HÖLGY De ha egyszer ilyen göncökkel magamon el se jutok
odáig, hogy kiderüljön, mi van alatta!

FEKETE ÚR Legyen kisugárázód.

FEKETE HÖLGY Ez a kisugárázás pont ötszáz nukuba kerül havonta.

FEKETE ÚR Ugyan már.

FEKETE HÖLGY A kisugárázashoz kell kölni, rúzs, fűrdős, testbalzsam,
manikűr, pedikűr, fodrász, masszázs, kozmetikus, szolárium... FEKETE

ÚR Te nagyot tévedtél, Adél. Neked egy maharadzsa-hoz kel-
lett volna feleségül menned.

FEKETE HÖLGY Ehhez nem kell maharadzsa. Ehhez csak ötszáz nu-
ku kell.

FEKETE ÚR Csak? Ide figyelj, vagy van egy nőnek kisugárázása, és ak-
kor az nem kerül egy fillérbe sem, vagy nincs. Az ilyesmit nem lehet
ötszáz nukuért megvásárolni.

FEKETE HÖLGY Szomszédunkban az államtitkárnét láttad már?

FEKETE ÚR Hogyne láttam volna.

FEKETE HÖLGY Es milyennek találad?

FEKETE ÚR Na, látod, annak van kisugár...

FEKETE HÖLGY Mikor reggel kímászik az ágyából, olyan, mint egy bá-
nyarém.

FEKETE ÚR Ugyan már!

FEKETE HÖLGY Én láttam, mert egyszer becsöngettem hozzájuk,
amikor rossz volt a telefonunk. De láttam a budoárját is! Mint egy
kozmetikai lerakat. Mikor egy óra múlva találkoztam vele a kapuban,
tudod, mi lett ebből a bányarémből? Szexbomba!

FEKETE ÚR Jó, de azért van ott kisugár...

FEKETE HÖLGY Semmi kisugár! Budoár! És plusz ötszáz nuku.

FEKETE ÚR Nézd, Adél...

FEKETE HÖLGY Nem csoda, hogy az államtitkárné naponta kétszer-
háromszor tud teljesíteni, tehát például állampolgár. Ezzel szemben
nekem ebben az ócska göncben a legnagyobb erőfeszítségembe kerül
a heti egy is. Nem gondolod, hogy előbb-utóbb észreveszik, és
megbízhatatlannak nyilvánítanak?

FEKETE ÚR Talán öregszel kicsit, Adél. Nem kéne korengedménnyel
nyugdíjaztatnod magad?

FEKETE HÖLGY Ezt te mondd nekem? Pont te? Azt hiszed, nem tu-
dom, amit tudok!

FEKETE ÚR *(idegesen)* Mit tudsz? Na? Kíváncsi vagyok, mit tudsz?

FEKETE HÖLGY Például titkos látogatásaidat a Rezervátumban!

FEKETE ÚR *(ijedten)* Ne ordíts! *(Körülnéz)* Honnét veszed ezt a képte-
lenséget?

FEKETE HÖLGY Hogy honnét veszem, azaz én dolgom. De nem volna
számodra túl kellemes, ha egy szép napon valami nyomozó érdek-
lődni kezdene...

FEKETE ÚR *(erőltetett nyugalommal)* Nevetséges vagy. A Rezervá-
tum állami engedéllyel működik.

FEKETE HÖLGY Persze, az állam Freud-díjas vén bakkecskéinek,
akik mentességet élveznek, érdemeikre való tekintettel. De neked se
Freud-díjad, se mentesség, még csak egy nyavalyás szexuális
lyukkártyád sincs. Ráadásul a karriered érdekében azt állítod ma-
gadról, hogy a teljesítőképességed...

FEKETE ÚR Kétszáz nuku!

FEKETE HÖLGY Tessék?

FEKETE ÚR Kétszáz nukut kapsz havonta a karbantartásodra.

FEKETE HÖLGY Négyezer.

FEKETE ÚR Kétszázötven.

FEKETE HÖLGY Háromezer.

FEKETE ÚR Legyen háromezer.

FEKETE HÖLGY Add ide.

FEKETE ÚR Máris?!

FEKETE HÖLGY Már ma túl akarom teljesíteni az államtitkárném. Ne-
ked is megéri, Aladár, hogy a feleséged az állampolgári kötelességeit
példáusan teljesítő kategóriájába kerüljön.

FEKETE ÚR *(átad három bankót)* Tessék.

FEKETE HÖLGY *(elteszi)* Na! Most kvittek vagyunk.

FEKETE ÚR Kvittek?

FEKETE HÖLGY *(karjára teszi a kezét, szelíden)* Rezervátum. Tudom,
amit tudok. De a dolog részéről el van ásva. Érted? Ne féjl! *(Szen-
vedélyesen szájon csókolja. Kacéran)* Es ma este mi ketten is teljesít-
ünk. Együtt. Jó? *(Jobbra ki)*

FEKETE ÚR Még ez is! *(Zsebkendővel megtörli a homlokát. Gondola-
taiba mélyülten kimegy balra. Majd ijedten visszajön, és kalapot
emel a Freud-szobor előtt. Balra ki)*

KOKÓ Én is Velencébe akarok nászútra menni, Velencébe! És rá se fo-
gok nézni más férfira, ha egyszer valaki elvesz feleségül. Csak a fér-
jemnek élek.

GIGI Én a helyedben nem mennék Velencébe nászútra. Olyan városba
kéne vinned a férjedet, ahol nincs lagúna.

MADAME Igazán fárasztóak vagytok, lányok. Már az előbb megmond-
tam, hogy aki ilyen szépen keres, az ne törje a fejét házasságon.
Drága jó édesanyám azt mondta: „A férjhezmenés vágyától olyan
lesz a nő tekintete, mint egy vaddisznóé!” A férfiak semmitől nem ir-
tóznak annyira, mint ágyba vinni egy vaddisznót.

GIGI Figyelj, Kokó, rólad van szó.

MADAME Ha még öt évig így dolgoztok, gazdagon mehettek nyugalomba.

KOKÓ Öt év! Üristen! Mi addigra már fonnyadt almák leszünk. GIGI

Beszélg csak a magad nevében.

MADAME Elég! Inkább álmodozunk.

KOKÓ Álmodozunk.

MADAME Na, Kokó! Te például mihez kezdesz a pénzeddel, ha abba-
hagyod a szakmát?

KOKÓ Veszek egy egész harisnyagyárat.

MADAME Nocsak.

KOKÓ Unom a harisnyastoppolást. Torkig vagyok vele. Veszek egy
harisnyagyárat, és mindennap eldobom a szakadt harisnyáimat. GIGI
(énekel) Álmaidban vár - egy rózsaszín harisnyagyár... MADAME Es
te, Gigi? Te mit fogsz csinálni, ha megvagyonosodsz? GIGI Én?

Regényeket írok.

MADAME Megbolondultál?

KOKÓ Nem ő! Az fog megbolondulni, aki elolvassa.

MADAME Es miféle regényeket akarsz te írni?

GIGI Hosszú regényeket.

MADAME Kaland, szerelem, romantika, mi?

GIGI Ugyan! Négy fal, sivárság, hideg tárgyak.

MADAME Lebilincselő lesz.

GIGI Én a nouveau roman híve vagyok, madame.

MADAME Te jó isten, hogy én mennyit olvastam valaha! De drága jó
anyám mindig azt mondta: „Ha túlművelted magad - megcsúnyulsz!”
Igy hát inkább nem műveltem túl magam.

KOKÓ Madame most már nyugodtan művelhetné magát. Van ideje.

MADAME Na, ne mondd! Es ki tartja szóval a várakozó vendéget, amíg
sorra kerül? Mit tudjátok ti, milyen nehéz a vendéggel finoman eltár-
salogni, miközben alig várja, hogy szobára jusson? „Sok van, mi ret-
tenetes, de a felizgult férfinál nincs rettenetesebb.”

KOKÓ Ezt is madame drága jó édesanyja mondta?

MADAME Nem. Ezt Freud mondta, az Állami Ósatya.

GIGI Szerintem Szophoklész, de mindegy.

Jobbról belép a Szürke úr és a Szürke hölgy

SZÜRKE HÖLGY Mire én azt mondtam: „Csak nem képzeli, hogy én ezt végignézem?” Mire ő azt mondta: „Nagyon lebilincselő látvány, asszonyom!” Mire én azt mondtam: „Tudja mit? Akkor nézze a maga felesége!” Mire ő azt mondta: „Már többször végignézte, és különben sincs feleségem.” Mire én azt mondtam: „Akkor ki nézte?” Mire ő azt mondta: „Háta feleségem!” Mire én azt mondtam: „A hülye vicceit tartsa meg magának!” Mire ő azt mondta: „Pedig a feleségem tényleg végignézte.” Mire én azt mondtam: „Ha nem hagyja abba, én rendőrt hívok.” Mire ő azt mondta: „Ne hívjon rendőrt, asszonyom, inkább nézzük végig együtt.” Mire én azt mondtam: „Ezt? Én? Soha!”

SZÜRKE ÚR És aztán mi lett?

SZÜRKE HÖLGY Végignéztem.

SZÜRKE ÚR Ezt nem mondod komolyan!

SZÜRKE HÖLGY Olyan nagy dolog? Igazán lebilincselő látvány volt.

SZÜRKE ÚR Ha olyan lebilincselő látvány volt, mért nem nézte végig az ő felesége?

SZÜRKE HÖLGY Már többször végignézte.

SZÜRKE ÚR De hiszen nincs is felesége.

SZÜRKE HÖLGY Nincs felesége?

SZÜRKE ÚR Most mondat! Rendőrt kellett volna hívnod.

SZÜRKE HÖLGY Rendőrt?

SZÜRKE ÚR Mégiscsak nagy disznóság.

SZÜRKE HÖLGY Azért ültem le mellé, és néztük végig együtt.

SZÜRKE ÚR Na, jó, de akkor mért nem akartad végignézni mindjárt az elején?

SZÜRKE HÖLGY Pfu, Elemér, mit képzelsz rólam?

SZÜRKE ÚR Állítólag nagyon lebilincselő látvány.

SZÜRKE HÖLGY Még hogy lebilincselő látvány! Tudod, mit mondom? Nézze meg az ő felesége!

SZÜRKE ÚR Hát mégis van felesége?

SZÜRKE HÖLGY Nincs felesége.

SZÜRKE ÚR Akkor hogy nézte végig?

SZÜRKE HÖLGY Igaz. Ezért néztem végig én.

SZÜRKE ÚR Csak azt nem értem, hogy tudtál ilyesmit végignézni? (Meghajol a Freud-szobor előtt)

SZÜRKE HÖLGY Nagyon lebilincselő látvány volt. (Meghajol a szobor előtt)

SZÜRKE ÚR Akkor viszont mért nem nézte végig az ő felesége?

SZÜRKE HÖLGY Mert nincs felesége.

SZÜRKE ÚR Micsoda zűrzavar.

SZÜRKE HÖLGY Nekem mondd! Én már egyáltalán nem ismerem ki magam.

SZÜRKE ÚR Én már rájöttem, hogy az élet tulajdonképpen nem más, mint egyetlen nagy zűrzavar!

Mindketten balra ki

GIGI Belevetni magam az életbe! Világot látni! Az volna jó. Élményeket gyűjteni a regényeimhez.

MADAME Nincs elég élményed itt? Egy örömlány benne van az élet sűrűjében.

GIGI Es madame azt hiszi, ez a sok idétlen pasas elég az alkotáshoz? Ezekről író leszek?

MADAME Nekem egyszer egy állandó vendégem - irodalomtörténész volt az illető - azt mondta: „Mimike, higgye el, lelke mélyén minden író kurva!”

KOKÓ (Gigihez, nyomatékkal) Ami nem jelenti egyúttal, hogy minden kurva író! Ügye, madame?

GIGI Nem bírom a kötöttséget! Ki szeretnék törni! (Kitárja a karját, mintha repülne) Száryalni szeretnék...

MADAME Nahát, repülőre aztán nem szállnék soha!

GIGI Én a lélek száryalásáról beszélek, madame.

MADAME Nem, repülőre nem szállok. Szédülök tőle.

KOKÓ Én meg imádom repülni! Persze nem a lélek száryain, hanem egy légitársaságén. Repülön bizsergést érzek itt, hátul a gerincemben, és az olyan jó!

GIGI Mikor nem érzet te bizsergést a gerincemben?

MADAME Én legszívesebben nem repülök, hanem postakocsin utaznék. Szép régi delizánszon. Istenem, milyen romantikus lehetett régen utazni! Trappolnak a lovak, messzire hallik a postakürt, és az ember mellett, kétoldalt lassan úszik a táj.

KOKÓ Meg a por. Repülön például egyáltalán nincs por. Az ember kinéz az ablakon, és csak úgy ragyog a tisztaságtól az ég.

MADAME (nevet) Talán csak nem mosták ki a világúrt a légikisasszonyok?

GIGI Világúrré Sunlight mosópor! Sunlight mindent mos!

Felbukkan Jancsi, egyedül. Körülnéz, majd fojtott hangon hívja Juliskát

JANCSI Juliska...

Nincs válasz

Juliska!

Nincs válasz

(Kétségbeesetten) Juliska, hol vagy? (Kiszalad)

MADAME (felugrik) Mondom! (Ismét kiszalad, kinéz az utcára, majd visszamegy) Mi lehet velük? (Idegesen felcsattan) Nem bírom, hogy körözik őket! Nem bírom elviselni! (Leroskad)

GIGI (konokul) Szóval ott hagytuk abba, madame, hogy jött az új szerelem.

KOKÓ Meséljen, madame!

GIGI Madame akkor már a szakmában dolgozott?

MADAME (szórakozottan) Miféle szakmában?

GIGI Hát amiben mi.

MADAME Igen... Egy nagyon finom nyilvánosházban dolgoztam akkor.

KOKÓ Még mint alkalmazott?

MADAME Persze, hiszen még kezdő voltam. De kapkodtak értem. Minden akkori nyilvánosház-tulajdonos alkalmazni akart. Mert olyan úrilánykülsőm volt. És azt a legdisznóbb férfiak különösen szeretik.

KOKÓ Akkor még több rezervátum volt, nem csak egy?

MADAME Persze, és a régi rendszerben még nem rezervátumnak

hívták, hanem...

GIGI Bordély, kupleráj, kupi, kupolda, tekerőtanya, dugóház...

KOKÓ Ezt te honnét tudod?

GIGI Az Encyclopaedia Britannicából.

KOKÓ Milyen cuki nevek! Ez a Rezervátum valahogy olyan hivatalos.

MADAME Mert ez az egyetlen és utolsó, amit hivatalosan engedélyeztek.

GIGI Na, ez az! Mi van emögött? Hogy a madame az egyetlen és az utolsó?

MADAME Kapcsolat. Minden a kapcsolat.

GIGI Jó, de milyen kapcsolat? Ne tessék ennél a pontnál mindig elhallgatni.

KOKÓ Meséljen, madame, meséljen!

MADAME (sóhaj) Még az előző rendszerben volt egy vendégem. Nagyon jól érezte magát velem, mindig visszatért és mindig engem választott. Aztán...

KOKÓ Aztán?

GIGI Aztán szerelem lett belőle. Igaz?

MADAME Igaz.

KOKÓ (dühösen) Ezt te honnét tudod?

GIGI Van fantáziám. Én bizsergés helyett néha gondolkodom.

KOKÓ (a Madame-hoz) Nagy szerelem volt?

MADAME Nagy. Es ezt a vendégemet, illetve szerelmemet akkoriban üldözték. Körözés alatt állt.

KOKÓ Aha! Most már értem!

GIGI Lepottyant a tantusz?

MADAME Harcolt a régi rendszer ellen. Illegálisban élt, de én tudtam róla mindent. Bújattam. Nálam mindig biztonságban volt. KOKÓ De gyönyörű!

GIGI Milyen romantikus! És a végén mégis elkapták?

MADAME Nem kapták el.

KOKÓ Hanem?

MADAME Megdőlt a régi rendszer, jött ez az új, és...

KOKÓ És?

MADAME (szünet után) Ő az én kapcsolatom. Neki köszönhetem a Rezervátumot.

KOKÓ Nahát! (Tátva marad a szája)

GIGI Sejtettem.

Lila úr és Lila hölgy jobbról berohan

LILA HÖLGY Ezt te soha nem fogod megérteni, Tihamér! Nekem a színház maga a világ! A minden! Érted?

LILA ÚR Hogyne érteném, hiszen nekem is az. De mit csináljunk, ha egyszer tőkéletesen tehetségtelen vagy?

LILA HÖLGY Tehetségtelen? Én?!

LILA ÚR (higgadtan) Nem is egészen precíz a kifejezés. Ami benned munkálkodik, az egy rendkívül dús antitehetség, amit az anyatejjeled szívtál magadba.

LILA HÖLGY Már fel se tudsz bosszantani. Kacagok, kacagok, kacagok!

LILA ÚR Jaj, csak azt ne! Azok a te színpadi kacajaid, azok a leghátborzongatóbbak. Ilyenkor olyan vagy, mint holdvilágos éjszakán egy hiéna a sivatagban.

LILA HÖLGY Erre sem reagálok! Méltóságomon aluli volna... LILA ÚR Nahát, amikor aztán méltóságteljes vagy, az egyenesen sírmi-való.

Ahogy te csetlesz-botlasz a színpadon!

LILA HÖLGY (kezd kijönni a sodrából) Csetlek-botlok? Ezt mered mondani az én királynői mozgásomra, amit még a kritikusok is ki szoktak emelni? Zúgnak a szelek, ahogy végigvonulok a színpadon!

LILA ÚR Rosszul halod, Laura. Nem a szelek zúgnak, hanem a közönség.

LILA HÖLGY A megrendültségtől!
LILA ÚR A röhögéstől!
LILA HÖLGY Te mondd ezt? Éppen te? Akinek a Hamletjéről azt hitte a közönség, hogy te vagy a második sírásó?
LILA ÚR (ideges lesz) A Hamlet-alakításomról véletlenül a legnagyobb rosszindulattal sem lehet azt mondani, hogy nem volt grandiózus!
LILA HÖLGY Persze hogy grandiózus volt. Mint tévedés.
LILA ÚR Ha nem vetted volna észre, a Hamlettemmel hatalmas sikert arattam!
LILA HÖLGY Mint paródiával.
LILA ÚR Nevetséges!
LILA HÖLGY Nekem mondd? Csak úgy dőlt a közönség, amikor a nagy monológot elkántáltad. Minden beszédhibád dús virágzásnak indult benne.
LILA ÚR Beszédhibám? Nekem?! Akitől a színművészeti akadémián generációk szürcsölik magukba a beszédtechnika rejtelmait?
LILA HÖLGY Ezért olyan a színészutánpótlás, generációkra visszamenőleg, hogy egy szavukat sem érteni.
LILA ÚR Nem akarsz kicsit visszamenni a zárt osztályra? Vár a kis rácsos ágyacskád!
LILA HÖLGY Inkább vinnéd megkenetni a művétagjaidat, hogy amikor átöleled a primadonnát, ne nyikorogjanak annyira!
LILA ÚR Legközelebb vigyázok, hogy egy *néma* tehenet vegyek feleségül!
LILA HÖLGY Én meg kimegyek a temetőbe! Nyakunkon a halottak napja, rendbe kell hoznom a sírodat! (*Kirohan balra*)
LILA ÚR (*réműlten*) A síromat! Uristen, ez tud valamit! Csak nincsen rákom? (*A torkához kap*) Nagy színészek a sok hangszálerőttestől rendszerint torokrákban halnak meg. (Hatalmas, *csipkés* szélű *zsebkendőt* húz elő, és a *nyaka köré tekeri*) Vigyáznom kell magamra! (*Suttogva*) Ezentúl privátim csak suttogva fogok beszélni. (Elragadja a *szenvetély, üvöltve*) Nem fogok nektek idő előtt... (*Észbe kap, suttogva*)... elpatkolni!
SZÜRKE ÚR (*balról be, meditatív*) Csak azt nem értem, hogy lehet ilyesmit végignézni? Jó-jó, lebilincselő látvány. De akkor mért nem nézi végig az ő felesége?
LILA ÚR (*suttogva, ezentúl mindig, rövid kivételekkel*) Csak nem a Hamletemről beszélsz, uram?
SZÜRKE ÚR (*felriadva*) Hogyhogy a Hamletjéről?
LILA ÚR Csak nem azt nézték végig?
SZÜRKE ÚR Dehogy! A feleségemmel van egy kis...
LILA ÚR Magának is? Képzeld, az én feleségem azt állítja, hogy engem a második sírásóval...
FEKETE ÚR (*balról be, hadonászva*) Kérem, felügyelő úr, higgye el, én abba a Rezervátumba kizárólag ellenőrzési cézzal... Csak nem képzeli, felügyelő úr, hogy én az én pozíciómban... Ugyan! Én kizárólag azért, hogy megnézzem... hogy végignézzem...
LILA ÚR (*olvatagon*) A Hamletemet?
FEKETE ÚR (*meglepetten*) Tessék?
LILA ÚR Jó napot, uram!

Szürke úr némán megemeli Fekete úr felé a kalapját

FEKETE ÚR Jó napot, uraim.
LILA ÚR És tetszett?
FEKETE ÚR Micsoda?
LILA ÚR A Hamletem.
FEKETE ÚR Nem láttam.
LILA ÚR Vagy úgy. (*Sértetten*) Bocsánat.
SZÜRKE ÚR A feleségem látta az ön Hamletjét. A feleségem nagy színházrajongó.
LILA ÚR Remek asszony lehet.
SZÜRKE ÚR Mindent végignéz. Mindent. Még azt a ... szóval még azt is végignézte.
LILA ÚR Ne mondja! A kis huncut!
FEKETE ÚR Mit szólnak a polgármesternéhez?
SZÜRKE ÚR Nem tudok semmit.
LILA ÚR (*sokatmondóan*) Én tudok!
SZÜRKE ÚR Meséljenek, uraim!
FEKETE ÚR Tegnap országos rekordot javított. Tizenegy!
SZÜRKE ÚR Fantasztikus!
FEKETE ÚR Nagyszerű asszony, mi?
SZÜRKE ÚR Egyetlen nap tizenegy!
FEKETE ÚR Példát vehet róla mindenki. De hát így is illik egy polgármesternéhez. Utóvégre a város első asszonya.
SZÜRKE ÚR Ha mindenki ennyire szabadon engedné egészséges ösztöneit, hamarosan lehullanának társadalmunkról a gátlások bilincsei.
FEKETE ÚR És ha valaki egyetlen nap alatt ennyi férfienergiát képes lekötni, abban az államban nem kell félni, hogy azok az energiák az állam alapjait ássák alá.
SZÜRKE ÚR Mert ez a legfőbb veszély, uram, igaza van. A vágyak természetellenes elfojtása, mint fába szorult féreg ássa alá a társadalom épületét.

FEKETE ÚR Mint fába szorult féreg?
SZÜRKE ÚR Vagy mint szű. Vagy mint természet. Mindegy. FEKETE ÚR (*Lila úrhoz*) Ön mit szól ehhez, művész úr? Hallott erről a fantasztikus teljesítményről?
LILA ÚR (*önhittén*) Hogy hallottam-e? Én nemcsak hallottam róla!
SZÜRKE ÚR Nocsak. Hogy értsük ezt?
LILA ÚR (*kihúzza magát*) Ugy, hogy én voltam tegnap a polgármesterné ömeltősága budoárjában a tizenegyedik!
FEKETE ÚR Ne beszéljen!
SZÜRKE ÚR Brávó!
LILA ÚR (*öblös hangon*) Az semmi! De aznap már magam is túl voltam... (*A torkához kap, megrémül, megint suttogva*)... az ötödiken.
FEKETE ÚR Ejha!
LILA ÚR Tudják, most ezt az új darabot próbáljuk, Lúszisztraté vagy micsoda. Elég hülye címe van, de majd mi adunk neki mást, mert a szerző állítólag nem él már. Na, szóval egy egész női farm nyüzsg most a színházban, tele vagyunk fiatal statisztalányokkal, azok aztán alaposan megkönnyítik az embernek, hogy túljeljesítsen.
SZÜRKE ÚR Könnyű a művészeknek, mindig mondom. Tudja, mit kell nekem összekoslatnom a hivatalban, amíg egy valamirevaló partnert találok? Nem csoda, ha az ember teljesítőképessége, hogy úgy mondjam, akadozik.
FEKETE ÚR És hogy került össze a polgármesterné ömeltőságával, művész úr?
LILA ÚR Bizonyára tudják, milyen művészetpártoló. Tegnap is benézett a próbára. Hamarosan kiderült, hogy miattam. Es üzent az öltözőmba, hogy az esti előadás után vár. (*Öblös hangon, önfeledten*) És képzélek, uraim, csak a végén árulta el a kis huncut, hogy én vagyok aznap... (*Réműlten észbe kap, suttogva*)... a tizenegyedik!
SZÜRKE ÚR Bámulatos!
FEKETE ÚR És... bocsásson meg... nem bizalmatlanságból kérdelem, de ez az egész dolog - biztos?
LILA ÚR (*megsértődik*) Kérem! Ha önnek egy vezető színművész - hogy ne mondjam: sztár! - szava nem elég: íme, itt a teljesítménykönyvecském! (*Előveszi, kinyitja*) Alá van írva!
SZÜRKE ÚR (*nézi*) Igen, ez a polgármesterné ömeltősága kézjegye.
FEKETE ÚR (*nézi*) Bocsánat.
LILA ÚR Egyébként egy kis emléket is őrzök tőle.
SZÜRKE ÚR Igazán?
FEKETE ÚR Mit?
LILA ÚR Egy harapást a nyakamon.
SZÜRKE ÚR Mutassa!

Lila úr meglátja a nyakkendőjét, kigombolja az ingét, mutatja a nyakát. A másik két úr elmerülten vizsgálja. Közben Madame türelmetlenül lecsapja ölébe a kőtést

MADAME Nem értem, mi van ma! Mért nem jön ma egyetlen vendég sem? GIGI Nem árt egy kis békesség, madame.
MADAME A piros lámpa ég. Tudhatnák, hogy üzemkedet van már. Biztosan meggyújtottad, Kokó?
KOKÓ Persze hogy meggyújtottam.
MADAME Talán kiegészített a körte? Megnézem. (*Feláll, kinyitja az ajtót, ellenőrzi a lámpát, majd észreveszi a három urat. Becsukja az ajtót, visszamegy. Izgatottan*) Itt rostokol előttünk három úr! Szedjétek rendbe magatokat, lányok!

A két lány fésülködik, rúszozza magát. A két úr kibontakozik Lila úr nyakából, aki visszagombolja ingét

FEKETE ÚR Szép harapás.
SZÜRKE ÚR Ki lehet venni a fogacskák nyomát. Mint egy kis gyöngyör.
FEKETE ÚR A polgármesterné ömeltőságának kiválóan karbantartott fogai vannak. Ugyanahhoz a fogorvoshoz járunk!
LILA ÚR És milyen élesek!
SZÜRKE ÚR Művész úr, igazán büszke lehet erre a kis emlékre. Nem volna jó beletetoválatni?
FEKETE ÚR Persze akkor dedikáltatni is kellene a kegyelmes asszonnyal. Hogy hiteles legyen.
SZÜRKE ÚR És a dedikációt is tetoválatni!
LILA ÚR Gondolják, uraim?
SZÜRKE ÚR De sürgősen, mielőtt a szép kis fogsor nyomai eltűnnek!

Jobbról, átölelve egymást, megjelenik Jancsi és Juliska

FEKETE ÚR (*izgatottan*) Itt vannak! Ők azok!

Jancsi és Juliska összerezzen, mindkettő hanyatt-homlok jobbra ki

Látták? Látták? Ok azok!

LILA Kik azok az ők?

FEKETE ÚR Nem hallották? Egy fiú és egy lány veszélyezteteti a politikai stabilitást!

SZÜRKE ÚR Igazán?
FEKETE ÚR Körözés alatt állnak! És nem tudják őket elkapni! Ilyenkor bezzeg nincsenek itt a biztonsági szervek!
LILA ÚR De mi a baj tulajdonképpen?
FEKETE ÚR Hol itt merülnek fel, hol pedig ott. Andalognak. Szerelme-
sek. És egyik sem hajlandó teljesíteni!
SZÜRKE ÚR Ejha, és már komoly dolog.
FEKETE ÚR Csupa robbanásig feszült vágy mind a kettő. És egyszer-
rűen nem hajlandók levezetni.
LILA ÚR Veszedelemes, fölöttébb veszedelmes.
FEKETE ÚR Állandó robbanásveszély. Aztán egy-kettőre itt a baj!

Fekete hölgy balról be

(A fejéhez kap) Itt a baj!
FEKETE HÖLGY *(mintha kicserélték volna)* Csakhow megvagy, Ala-
dár! Meg akartam mutatni magam. Látod, mit tesz egy kis pénz?
Képzeld, akkora sikerem van, hogy alig győzöm vezetni az elő-
jegyzéseket a könyvecskémbe!
FEKETE ÚR Azt hiszem, az urak nem ismerik a feleségemet.
SZÜRKE ÚR *(meghajol)* Asszonyom! Az első pillanatban rabja lettem!
FEKETE HÖLGY *(kacéran biccent)* Ó! *(Fekete úrhoz)* Látod, Aladár?
(Szürke úrhoz) Akarja mindjárt a könyvecskémet?
SZÜRKE ÚR Nem! Nem!
FEKETE HÖLGY Na, írja csak be szépen, ahogy illik. Nagyanyáink se
mentek csak úgy hanyatt-homlok táncolni, mint a birkák. A táncosok
feliratkoztak a táncrendbe. Tartsuk magunkat az etikethez! Nagy-
anyáinknak táncrend - nekünk fekvésrend. Írja már!
SZÜRKE ÚR Igenis...
FEKETE ÚR Amíg ő könyvel, hadd mutassam be, drágám... FEKETE
HÖLGY Ugyan, ki ne ismerné ami nagy művészüket! Nem kellett
bemutatni!
LILA ÚR *(meghajol)* Köszönöm, asszonyom. Bizonyára látta...
FEKETE HÖLGY Persze hogy láttam azt a cuki sanzonestjét.
LILA ÚR Nekem nem is volt sanzonestem...
FEKETE HÖLGY Mindegy, de el voltam ragadtatva tőle! *(Szürke úr-
hoz)* Beírta? *(Elveszi a könyvecskét, Lila úrhoz)* Nem akar egy elő-
jegyzést?
LILA ÚR *(hebegve)* Az a helyzet, hogy én éppen a polgármesterné-
től... egyszerűen agyon vagyok jegyezve... Ami pedig a sanzonestet
illeti, én a Hamletet...
FEKETE HÖLGY Abban is láttam! Cuki volt benne! Maga volta bonvi-
ván, ugye?
LILA ÚR *(komoran)* Igen.
SZÜRKE HÖLGY *(jobbról be)* De jó, hogy látlak, Elemér! Képzeld,
nem bírtam magammal, és visszamentem.
SZÜRKE ÚR Ezt nem mondod komolyan, Adé!
SZÜRKE HÖLGY De igen.
SZÜRKE ÚR Es megint végignézted?
SZÜRKE HÖLGY Megint.
SZÜRKE ÚR Meg vagyok döbbenve.
SZÜRKE HÖLGY De ha legközelebb visszamegyek és újra végigné-
zem, most már rendőrt hívok!
SZÜRKE ÚR Olyan szörnyű?
SZÜRKE HÖLGY Olyan szörnyű.
SZÜRKE ÚR Nem tudom, drágám, ismered-e a hölgyet és az urakat...
SZÜRKE HÖLGY *(a Fekete hölgyhöz, biccentve)* Pá!
FEKETE HÖLGY *(ugyancsak)* Pá!
SZÜRKE ÚR Fekete úr!
FEKETE ÚR *(meghajol)* Hódolatom, asszonyom!
SZÜRKE HÖLGY Örvendek, uram!
SZÜRKE ÚR *(Lila úrra)* Ez pedig...
SZÜRKE HÖLGY Ó, ne is mondd, Elemér! Milyen régen vágyom arra,
hogy megismerjem városunk nagy művésztét!
SZÜRKE ÚR *(Lila úrhoz)* Ugye mondtam, hogy nagy színházrajongó.
LILA ÚR Nagyon megtisztel, asszonyom.
SZÜRKE HÖLGY Láttam a Hamletet. Elragadó volt benne!
LILA ÚR *(gyanakodva)* Benne? Én nem benne voltam, hanem én ma-
gam voltam... Csak nem a sírásóra gondol?
SZÜRKE HÖLGY Azt is maga játszotta?
LILA ÚR Nem, azt nem én játszottam, csak azt hittem, esetleg összeté-
veszt vele...
SZÜRKE HÖLGY Hogy képzeld ilyet! Ezt a Hamletet nem lehet elfelej-
teni! Bennem olyan mély nyomokat hagyott, hogy...
LILA ÚR *(megfelekedzik magáról, ordít)* Laura! Laura!
SZÜRKE HÖLGY Mért kiabál?
LILA ÚR *(ijedten)* Uristen, kiabáltam? *(Suttogva)* Azt akarom, hogy ő is
hallja, amit a Hamletemről mondott. Csak hallja ő is!
SZÜRKE HÖLGY Kicsoda?
LILA ÚR A feleségem. Lila Laura. Mond magának valamit ez a név?
SZÜRKE HÖLGY Lila Laura? Sose hallottam.
LILA ÚR *(diadalittasan ordít)* Laura! Hol kujtorogsz ilyenkor? *(Suttog-
va a Szürke hölgyhöz)* Ne szégyelli, hogy nem hallott róla. Jelen-
tételen epizodista. A kutya se ismeri.

SZÜRKE HÖLGY Tudja, én nagy színházrajongó vagyok, és nagyon
régen vágyom arra, hogy magát személyesen is megismerjem. A
művészt -- közelről!
LILA ÚR Boldoggá tesz, asszonyom.
SZÜRKE HÖLGY Nem hívna meg az öltözőjébe?
LILA ÚR Persze, örömmel meghívom egyszer...
SZÜRKE HÖLGY Nem egyszer. Most!
LILA ÚR *(rémülten)* Most?... Rögtön?...
SZÜRKE HÖLGY Most rögtön.
LILA ÚR Az a helyzet, hogy én most egy kicsit túl vagyok...
SZÜRKE HÖLGY Beszélgethetnénk a Hamletjéről is...
LILA ÚR Meg van híva! Gyerünk! *(Szürke úrhoz)* Megengedi, uram?
SZÜRKE ÚR Természetesen. Kellemes szórakozást!
LILA ÚR *(karját nyújtja)* Szabad?
SZÜRKE ÚR Ne felejtse el beírni a könyvecskébe. Egy nagy szí-
nész nem mindennapi trófea.
SZÜRKE HÖLGY *(Lila úrra karol, elmenő ben)* Tudja, egész legendák
keringenek a maga férfiasságáról. A polgármesterné egyenesen azt
állítja, hogy maga egy valóságos antik bika!

Szürke hölgy és Lila úr a bal hátsón ki

FEKETE HÖLGY *(néz utánuk)* Mondhatom, szinte gusztust csinálnak
az embernek. *(Szürke úrhoz)* Tudja, mit? Füttyölök az etiketre, en-
gem nem érdekel, hányan iratkoztak fel maga előtt. Aki kéznél van,
annak adom magam.
SZÜRKE ÚR *(ijedten)* Most rögtön?
FEKETE HÖLGY Most rögtön!
SZÜRKE ÚR De hát a kedves férjét talán mégse hagyjuk itt egyedül.
(Fekete úrhoz) Nyilván rossz néven venné, uram, ha mi ketten most a
nagyágos asszonnyal...
FEKETE ÚR Ugyan kérem! Csak tessék! Ez államkötelesség.
SZÜRKE ÚR *(sziszegve)* Legközelebb majd odaadom önnek az én fe-
leségemet! Rekonpenzációs alapon.
FEKETE ÚR Igazán lekötelez.
SZÜRKE ÚR Kölcsönkenyér visszajár!
FEKETE HÖLGY Akkor szabad a karját?
SZÜRKE ÚR Ó, hogyne, asszonyom.
FEKETE HÖLGY *(Fekete úrhoz)* Látod, Aladár, mit tesz az a kis test-
ápolás? *(Szürke úrhoz, elmenőben)* Van otthon egy újfajta likőrünk,
rendkívül pikáns. Tulajdonképpen Bourbon-whisky, de képzeld,
fürjtojással dúsítják, a férfiak egészen megvadulnak tőle. Maga is
meg fog vadulni?
SZÜRKE ÚR Meg fogok, kérem, már hogyne vadulnék, persze hogy
meg fogok vadulni! Sőt mondok valamit, én már most majd' megva-
dulok!

Mindketten jobbra ki

FEKETE ÚR Na, végre!

*Óvatosan körülnéz, és macskaléptekkel elindul a Rezervátum bejárata
felé. Már nyúl a csengőhöz, amikor balról beviharzik a Lila hölgy.
Fekete úr összerезzen, és füttyörészve továbbsétál*

LILA HÖLGY *(magánkívül)* Hol vagy, nyomorult? Jupiter villáma
sújtson rád. átkozott összeesküvő! *(Fenyegetően megáll Fekete úr
előtt)*
FEKETE ÚR *(ijedten)* Rám?
LILA HÖLGY *(a kabátjánál fogva rázza)* Kimegyek a temetőbe, hogy
megpucoljam a sírhelyét, amit vettem neki, és akkor mit látok egy
parcellával odébb? Kriptát! Rávésve: Lila Laura segédszínész, élt...
Ez kriptát csináltatott nekem, és képes volt rávésetni, hogy
segédszínész!... Maga kicsoda?
FEKETE ÚR Fekete Aladár, engedelmével.
LILA HÖLGY *(lehúti magát)* Bocssáson meg... Annyira feldúlt ez az
eset...
FEKETE ÚR *(rendbehozza magát)* Szóra sem érdemes, asszonyom.
LILA HÖLGY Nem tudom, tudja-e, én vagyok ugyanis...
FEKETE ÚR Már hogyne tudnám, művésznől!
LILA HÖLGY Tehát ismer?
FEKETE ÚR Hogyne ismerném! Azok a ragyogó alakítások!
LILA HÖLGY *(űvölt)* Hallod, Tihamér?
FEKETE ÚR Például, amikor mint Gertrudis végigviharzott a színpa-
don...
LILA HÖLGY Végigviharzottam? Igazán?
FEKETE ÚR Zúgtak a szelek, ahogy bevonult!
LILA HÖLGY Zúgtak a szelek? Igazán?
FEKETE ÚR Meg a közönség.
LILA HÖLGY A röhögéstől?
FEKETE ÚR Az elragadtatástól!
LILA HÖLGY Uram, maga több mint szimpatikus nekem!
FEKETE ÚR Uramisten!
LILA HÖLGY Szívesen elbeszélgetnék magával. Intim kettesben.

FEKETE ÚR Irgalom!
LILA HÖLGY Tessék?
FEKETE ÚR Irgalmatlanul örülök, művésznő...
LILA HÖLGY Meghívhatom az öltözőmbe? Ott abszolút kettecskén vagyunk.
FEKETE ÚR Hogyne, boldogan meglátogatom. Egyszer.
LILA HÖLGY Nem egyszer! Most!
FEKETE ÚR Most?
LILA HÖLGY Most!
FEKETE ÚR *(lopva pillantást vet a Rezervátum aajtájára, sóhajt)* Hát akkor menjünk.
LILA HÖLGY *(keményen belekarol, és hurcolja kifelé)* Hálából, hogy olyan szépeket mondott rólam, akkora színházat produkálok magának, hogy kettéáll a füle, mint egy nyuszinak!

Mindketten balra ki.

Jobbról megjelenik Jancsi feje. Óvatosan körülkémlel, majd belép. Int kifelé, Juliska is be, átszalad a színen balfelé, a Freud-szobor előtt megáll egy pillanatra, kiölti a nyelvét, majd eltűnik a bal hátsón. Jancsi óvatosan körülnéz, ő is elindul, de mielőtt Juliska után kimenne, beleütközik a bal elsőről belépő Örmesterbe

ÖRMESTER Pardon!

Jancsi lassan hátrál kifelé

Várjon csak, fiatalember! *(Odalép Jancsihoz)* Mondja, nem látott a környéken véletlenül egy szerelmes párocskát?

Jancsi nemet int a fejével

Elmondom a személyleírásukat. *(Pontosan leírja őket)* A fiú barna, nyúlánk, hosszúkas arc, farmerban van. A lány szőke, kistermetű, formás, szép mellecskéje van, miniszoknyát hord. Csak úgy sistereg belőlük az elfojtott vágy! Ért engem?

JANCSI Hogyne.

ÖRMESTER És maga is jól tudja: elfojtás - gátlás - neurózis! Feletébb veszélyes állapot.

JANCSI Hogyne tudnám.

ÖRMESTER *(dühbe gurul)* Hogy mi az istennek nem fekszenek le már egymással! Életem megkeserítői! Szóval nem látta őket? JANCSI Nem én.

ÖRMESTER *(csüggedten)* Köszönöm. Elmehet.

JANCSI Vizontlátásra.

ÖRMESTER Vizontlátásra.

Jancsi bal hátsó oldalon elrohan

(Hirtelen kapcsol, felordít) De hiszen ez ő volt! A körözött pár egyik fele! Utána! *(Utánarohan, majd lihegve vissza, sebtében tiszteleg a szobor előtt, mert az imént elfelejtette, majd újra rohan ki)* Most elkapom a tökit!

MADAME Nem hallottatok valami ordítást?

KOKÓ De igen, én hallottam.

GIGI Én is.

KOKÓ Biztosan megint elkaptak valakit...

MADAME De mért nem csöngtet be idea szerencsétlen?! Itt biztonságban van.

GIGI No, ez az! Most végre tudni szeretném, hogy is van ez az egész!

MADAME Micsoda?

GIGI Végre el tetszett mondani, hogyan lett madamé ez a ház. Ahol nem kell... szóval ahol az, aki ide becsöngtet és fizet, biztonságban van.

KOKÓ Kapcsolat, te agyközpont, nem érted? Megmondta a madame: kapcsolat!

GIGI Azt tudom, te bizsergés-központ! De engem az érdekel: milyen kapcsolat? Ki ez a kapcsolat?

MADAME Az titok, gyerekeim! Titok!

Függöny

MÁSODIK FELVONÁS

Jobbról sétálgatva megjelenik a Felügyelő. Nézi a piroslámpás házat. Tűnődik, bólogat, majd megindul az ajtó felé, már nyúlna a csengő fogantyúja felé, de a levegőben megáll a keze. Habozik, megint odanyúl, de aztán mégsem csöngtet. Visszafordul, gondolkodik, megáll. Ugyan-csak jobbról felbukkan az örmester, meglátja hátulról a Felügyelőt. Az Örmester izgatott lesz, megfeszül, lábujjhegyen odaoson a Felügyelő mögé, és egy hirtelen mozdulattal megragadja a gallérját

ÖRMESTER Megvagy, bitang! Az előbb átejtettél, de most megvagy! A csuklódat! Gyerünk! Rajta van! Kész! *(Bilincset kattint a Felügyelő*

csuklójára, a bilincs másik felét a magáéra) Nem szarunk be, Józsi! *(Vidoran)* Most menekülj, rohadék! *(Felnéz a Felügyelő arcára, és ráfagy a vigyor)* Felügyelő úr...

FELÜGYELŐ Nem szarunk be, Józsi! Mit csinál, maga dinoszaurusz?

ÖRMESTER Azt hittem, az a szerelmespár, akiket üldözünk.

FELÜGYELŐ Es én egy szerelmespár vagyok?

ÖRMESTER Képzeld, az előbb a fiú úgy álcázta magát, hogy egyedül jött. Nem volt nála ismertetőjel.

FELÜGYELŐ Miféle ismertetőjel?

ÖRMESTER Háta lány. Ezek csuda ravaszok ám, felügyelő úr, csuda ravaszok!

FELÜGYELŐ És mivel nem volt nála ismertetőjel, vagyis a lány, maga szépen elpasszolta. Igaz?

Örmester némán lehajtja a fejét

Sőt! Maga szerintem egyenesen a fiútól, akit üldözünk, kérdés-ködött, hogy nem látott-e itt véletlenül egy szerelmes párocskát...

ÖRMESTER Most mit tetszik szólni, hogy ezek milyen ravaszok!

FELÜGYELŐ Uristen! Hogy én a fejlett freudizmus korában miféle emberanyaggal vagyok kénytelen dolgozni! Na, nyissa ezt a bilincset, maga vadbarom.

Szünet

Kinyitja végre? Mi lesz már!

ÖRMESTER *(megszeppen)* Nincs nálam a kulcs.

FELÜGYELŐ Micsoda?

ÖRMESTER Bent hagytam, a kapitányságon, a fiókomban. Biztonsági rendszabályként. Nehogy a fogoly érzelmi húrokat kezdjen nekem pengetni, és a végén még elengedjem.

FELÜGYELŐ *(az égre emelt tekintettel)* Először lefejttem a végtagjait. Azután kibontom a belsősegeket. A beleit felpulnizom, de csak miután kinyomtam a szemét. Ha találom benne némi agyvelőt, azt kikanalazom, pár csepp citromot teszek rá. Végül megdarálom az egészet...

ÖRMESTER *(csurog a nyála)* Ez lesz vacsorára?

FELÜGYELŐ *(ránéz)* Ez lesz, maga!

ÖRMESTER *(bambán)* Én? Pár csepp citrommal?

FELÜGYELŐ Most sétálhatok magával végig a városon összebilincselve, kéz a kézben!

ÖRMESTER *(humorizálva)* Mint egy szerelmespár! Jó, mi?

FELÜGYELŐ *(rárivall)* Ide figyeljen! Magának egyszer és mindenkorra nincs humora! Világos? Tehát most se legyen!

ÖRMESTER Igenis!

Vigyázzba vágja magát, ezáltal úgy megrántja a Felügyelőt, hogy az majdnem hasra esik

FELÜGYELŐ *(összeszedi magát, egy állatszélidítő nyugalmával mondja)* Szeretném, Mester örmester, ha szépen, nyugodtan, hirtelen mozdulatok nélkül sétálnánk el a kapitányságig. Feltűnés nélkül. Nem állunk meg beszélgetni senkivel. Nem állunk meg kirakatot nézni. Értjük egymást, kedves Mester örmester? Egyenletesen haladunk át a városban, mint két normális ember.

ÖRMESTER Ne féljen, felügyelő úr. Majd meglátja, én vagyok a két legnormálisabb ember a városban.

A Felügyelő fáradtan ránéz, aztán nem szól semmit. Elindulnak jobb felé. Balról felbukkan Jancsi és Juliska. Nem veszik észre a nyomozókat. A Felügyelő szórakozottan visszanéz, meglátja őket, odarahanna, de az örmester visszarántja

Mit rángat? Nem most mondta, hogy csak szépen, nyugodtan?

A fiatalok meghallják és észreveszik őket, gyorsan eltűnnek balra

FELÜGYELŐ *(a fiatalok után, kétségbeesetten)* Állj! Állj! ÖRMESTER *(rendíthetetlenül)* Dehogy állok! Egyenletesen haladunk, mint két normális...

FELÜGYELŐ A két körözött! Ott menekülnek!

ÖRMESTER *(felordít)* Hol? Hol? Utánuk! Ne húzassa magát, jöjjön már! *(Jobbra kirángatja a Felügyelőt a színpadról)*

FELÜGYELŐ *(már kintről, elhaló hangon)* Nem arra... nem arra!

Rövid szünet után összeláncolva visszaballagnak a színpadra

ÖRMESTER *(neki áll feljebb)* Mért nem mondta, hogy amarra menekültek? Nem akarom a felelősséget áthárítani, de ezt most alaposan elszúrta a felügyelő úr!

FELÜGYELŐ *(panaszosan)* Fáradt vagyok... Vigyenek haza... Mama!

ÖRMESTER *(barátságosan hátra veri, hogy lelket öntsön belé, ezáltal kitekeri a Felügyelő megbilincselte karját)* Nem szarunk be, Józsi! Hanem szépen elindulunk arra... *(Bal felé mutat)* ... és elfogjuk őket. Na, jöjjön. Fel a fejle!

LILA ÚR *(balról be)* A, felügyelő úr! Sikerült letartóztatni a bitangot?

FELÜGYELŐ Nem, művész úr, csak egy kicsit sétálgatunk, sétálgatunk...

ÖRMESTER Mint két normális ember, ugyebár.

LILA ÚR *(az Örmesterre mutat)* Csak az egyik van meg? Hol a lány? Azt nem tartóztatja le?

ÖRMESTER Ja, hogy a lány? Most megyünk érte.

LILA ÚR *(az örmesterhez)* Maga kicsoda tulajdonképpen?

ÖRMESTER Mester örmester vagyok, szolgálatára!

Nyújtja a bilincses kezét, nagy lendülettel, a Felügyelő megint majdnem hasra esik

LILA ÚR Tehát maga nem fogoly? Hanem rendőr?

ÖRMESTER Persze.

LILA ÚR De mért vannak egymáshoz bilincselve?

ÖRMESTER *(lezser lendülettel)* Miért, miért! Jó vicc! *(Elakad, a Felügyelőhöz fordulva)* Miért...?

FELÜGYELŐ *(végre összeszedi magát)* Gyakorlat, művész úr. A szokásos évi gyakorlat.

LILA ÚR Nem tudtam, hogy maguknál is van ilyen.

ÖRMESTER Nálunk minden van, kérem!

LILA ÚR Olyasféle gyakorlat, mint a hadseregénél?

FELÜGYELŐ Olyasféle.

ÖRMESTER *(elemében van)* Szokásos évi hadgyakorlat!

LILA ÚR Nahát! Mi a neve?

Örmester összecsapja a bokáját, a Felügyelő megint majdnem hasra esik

ÖRMESTER Mester örmester, szolgálatára!

LILA ÚR A hadgyakorlaté!

ÖRMESTER Ja, hogy a hadgyakorlaté... Mi is a neve, felügyelő úr?

FELÜGYELŐ *(bágyadtan)* Százszorszép.

ÖRMESTER Igen! Ezek az őszi Százszorszép-hadgyakorlatok. LILA ÚR Értem. Most hova tartanak? Hacsak nem hadititok. FELÜGYELŐ Hadititoknak hadititok, de azért önnek, művész úr mint megbízható és prominens állampolgárnak megmondhatjuk. Be a kapitányságra.

ÖRMESTER Be a kapitányságra. Szép, lassan, egyenletesen. Minden feltűnés nélkül.

LILA ÚR Hát ezzel a bilincsel nehéz lesz.

FELÜGYELŐ Meg ezzel az örmesterrel. Ez egy nehezített gyakorlat.

LILA ÚR Értem. Csak tessék, nem akarom magukat feltartani.

ÖRMESTER Egyáltalán nem tartott fel, művész úr, nagyon kellemes volt így együtt.

LILA ÚR A gyakorlat szerint egyenesen a kapitányságra tartanak?

FELÜGYELŐ Igen. Ez a Százszorszépvonal.

ÖRMESTER *(fecsegően)* Ugyanis be kell mennünk a kulcsért.

LILA ÚR Kulcsért?

FELÜGYELŐ A rejtjelkulcsért!! A gyakorlat utolsó fázisának a rejtjelkulcsáért. Ugye így értette, örmester?

ÖRMESTER Így, így. Hogy ki tudjuk nyitni...

FELÜGYELŐ *(dühösen)* Az eszünk tokját! Ugye, örmester?

ÖRMESTER Igen, az eszünk tokját. Meg ezt a bilin...

FELÜGYELŐ Kibillenünk a gyakorlatból, ha nem gyakoroljuk a gyakorlatokat! *(Gyilkos pillantást vet az örmesterre)*

LILA ÚR Derék, nagyon derék. Megnyugtató, hogy ilyen emberek kezében van a biztonságunk. Akkor... szóval... mit is akarok mondani... igen, akkor tehát ide már nem is jönnek vissza?

FELÜGYELŐ Mért kérde, művész úr? Szüksége van ránk?

LILA ÚR Dehogy! Épp ellenke... illetve csak úgy kérdeztem. Merő kíváncsiság. De ha államtitok, ugyebár, akkor Isten őrizz...

FELÜGYELŐ Nem államtitok, és nem jövőnk vissza, művész úr.

ÖRMESTER De nem ám! Irány a kapitányság.

LILA ÚR Akkor minden jót, uraim.

FELÜGYELŐ Viszontlátásra, művész úr.

ÖRMESTER Alázatos tiszteletem, művész úr! *(Összevágja a bokáját, megrántja a Felügyelőt)*

FELÜGYELŐ *(üvölt)* Ha még egyszer vigyázzba vágja magát, örmester, én bizisten *lilára* verem!

LILA ÚR *(elmenőben visszafordul, méltatlankodva)* Tessék? Hogy-hogy *lilára*?

FELÜGYELŐ Elnézést, Lila művész úr, természetesen nem úgy gondoltam.

LILA ÚR Ebben az országban Lila csak egy van! Világos?

FELÜGYELŐ Persze. Majd kérek verem.

LILA ÚR Azért mondom! *(Méltóságteljesen kísértál jobbra)*

ÖRMESTER Ennek mért volt olyan fontos, hogy visszajövének-e vagy sem?

FELÜGYELŐ Na, látja, maga emberi tényező, ha volna egy csepp józan esze és lélektani érzéke, akkor tudná, hogy a mi művésznünk a Rezervátumba készült, de megzavartuk ebben.

ÖRMESTER Neki sem szabad? Egy ilyen híres embernek?

FELÜGYELŐ Szabadni szabad, mert az ő állami könyvecskéjébe ez havonta egyszer bejegyezhető, hiszen kétszeres Freud-díjas. De azért nem igazán dicsőség. Öntudatos honpolgár inkább teljesít, akárcsak az egész nemzet.

ÖRMESTER Helyes. Ha nekünk muszáj, legyen muszáj mindenkinek.

FELÜGYELŐ Hogyhogy muszáj? Maga boldogan és meggyőződéssel teljesít, mert tudja, ez a helyes.

ÖRMESTER Így van. Boldogan és meggyőződéssel.

FELÜGYELŐ Ami pedig a művésznünket illeti, alig várja, hogy visszajöhessen. Áll a sarkon, és lesi, hogy eltűnjünk. Mondja, hogy én mondtam.

ÖRMESTER Én szívesen mondom, hogy a felügyelő úr mondta, de Lila művész úr nem állt meg a sarkon. *(Odébb vonszolva a Felügyelőt, néz Lila úr után)* Már át is vágott az Ödipusz-komplexus téren.

FELÜGYELŐ Akkor tévedtem.

ÖRMESTER Előfordul.

FELÜGYELŐ *(vésztől pillantással)* Tessék?!

ÖRMESTER *(megszéppenve)* Ritkán fordul elő!

FELÜGYELŐ Ritkán?!

ÖRMESTER *(rémműlten)* Olyan ritkán, hogy soha!

FELÜGYELŐ Ma kicsit torkig vagyok magával, örmester.

ÖRMESTER *(megsértődik)* Jól van. Akár el is mehetek...

FELÜGYELŐ *(felkiált)* El ne induljon, mert megint hasra vágódom. Nem megyünk sehová!

ÖRMESTER Es a kapitányságra?

FELÜGYELŐ Oda sem! Nem vagyok hajlandó magával végigsétálni a városban. Éppen elég volt nekem a bájcsevegés ezzel a Lilával, napokig nem fogom kiheverni. Még egy-két ilyen találkozás, és olyan dühroham jön rám, hogy zárt osztályon, közös kényszerzubbonyban töltjük hátralevő éveinket.

ÖRMESTER *(tanácstalanul)* Akkor így maradunk, összebilincselve? Legalább tessék jönni, ott egy pad, ülünk le és beszélgetünk.

FELÜGYELŐ Én magával egy életre kibeszélgettem magamat. Hanem szépen telefonálni fogunk, és kihívjuk az ügyeletet, hogy hozza ki ennek a rohadt bilincseknek a kulcsát.

ÖRMESTER Micsoda ötlet! Ott van is egy telefonfülke...

FELÜGYELŐ Nem működik. De ha már így adódott, hogy a sors összebilincselte egy idiótával, legalább haszna is legyen a dolognak. Úgyis főtt a fejem, hogyan nézhetnék szét ebben a bordélyházban, hátha valami nyomra akadok, de nincs rá parancsom. Most becsöngetünk, s megkérjük a hölgyeket, hadd telefonáljak. Ért engem?

ÖRMESTER *(lelkesen)* Hátha ott bujkál az a két bitang, ugye? Már nekem is eszembe jutott.

FELÜGYELŐ Ne vegye el megint a kedvemet azzal, hogy magának is eszébe jutott, mert akkor az én remek ötletem nem lehet más, mint marhaság... Könyörgök, mondja azt, hogy csak fel akart vágni!

ÖRMESTER Csak fel akartam vágni, felügyelő úr.

FELÜGYELŐ Jól van, kezd visszatérni a munkakedvem. Tehát megfelelő diszkrét viselkedés, vagy még egyszerűbben: pofa be! Meg vagyok értve?

ÖRMESTER Meg hát. Pofa be.

FELÜGYELŐ Akkor csöngessünk.

A Rezervátum bejáratához mennek. A Felügyelő nyúl a csengő bojtja felé. amikor az örmester hirtelen visszahúzza

ÖRMESTER Felügyelő úr!

FELÜGYELŐ Mi van már megint?

ÖRMESTER Mi nem léphetünk be ide. Ez extra... extra... hogy is mondják?

FELÜGYELŐ Extraterritoriális terület. Tudom. Az Állami Ősatya legkiválóbb tanítványa, az államelnökünk által engedélyezett ház.

ÖRMESTER Azonkívül nekem nincs állami könyvecském. Csak sima teljesítményblokkom.

FELÜGYELŐ És mit gondol, nekem van könyvecském? *(Nyúl a csengő után)*

ÖRMESTER *(visszarántja)* Felügyelő úr!

FELÜGYELŐ Én vállkizakadásban fogok elpatkolni, ha még sokáig össze vagyok magával bilincselve. Mi van már megint?

ÖRMESTER Tulajdonképpen mire adják azt az állami könyvecskét, amivel ide lehet járni?

FELÜGYELŐ Érdemekre. Megfelelő érdemekre, természetesen.

ÖRMESTER Vajon én sosem kaphatok ilyen könyvecskét?

FELÜGYELŐ Ahogy az érdemeit nézem, nem nagyon. Csöngethetek?

ÖRMESTER Tessék parancsolni.

Felügyelő nyúl a csengő után, majd óvatosan vár egy pillanatra, hogy mit csinál az örmester, nem történik semmi, fellelegezve majdnem megfogja a bojtot

(Visszarántja) Felügyelő úr!
FELÜGYELŐ (égre emelt tekintettel) ... megdarálom és az egészet le-
húzom a végén!

ÖRMESTER Ha elkapnám ezt az állambiztonsági szempontból ve-
szedelmes párocskát, az sem volna elég érdem?
FELÜGYELŐ Feltéve, ha maga fogná el őket, ami kizárt dolog, akkor -
amilyen pechem van - esetleg előléptetnék hadnaggyá. ÖRMESTER
ES akkor talán könyvecskét is...

FELÜGYELŐ Tudja, milyen messze van egy nyomozó hadnagy az ál-
lami könyvecskétől? Ezt a könyvecskét az ezredesi fokozat körül
kezdik osztogatni. De inkább a tábornoknál. Tábornok pedig még
belőlem sem lesz, nemhogy magából. Idefigyeljen, szeretnék
becsöngetni és telefonálni, hogy végre megszabaduljak magától.
Megengedi?

ÖRMESTER Ó, természetesen.

FELÜGYELŐ Köszönöm, hogy ilyen kegyes hozzám.

Szünet

Akkor én most csöngetek.

ÖRMESTER Rajta. Mért nem csönget már?

FELÜGYELŐ (mereven ránéz, majd hirtelen odakap a csengőbójához
és megrántja) Végre!

MADAME (lecsapja a kótést) Végre! Már azt hittem, elfelejtettek ben-
nünket a kuncsaftok. Rendben vagytok, lányok?

KOKÓ Igen, madame.

GIGI Bevetésre készen.

MADAME (feláll, a bejárathoz megy, és mintha kisablakon nézne ki,
hogy ki csöngetett. Meglátja az Örmestert, dühös lesz) Ez
extraterritoriális terület! Ide nincs joga belépni hatósági közegnek.

FELÜGYELŐ Bocsásson meg, madame, mi csak egy kis szívességet
szeretnénk kérni a madame-tól.

MADAME Éspedig?

FELÜGYELŐ Egy kis baleset történt...

MADAME Ja, igen, valami kiáltást is hallottunk, nem tudtuk, mi az.

ÖRMESTER Szegény felügyelő úr volt, ahogy rákattant a bi...

FELÜGYELŐ Billentsem fenéken, örmester, vagy befogja végre!?

ÖRMESTER Befogom!

FELÜGYELŐ Egyszóval, madame, a környéken az összes utcai tele-
fonfülke rossz, így ha megengedné, hogy betelefonáljak az ügyelet-
re? Egy pillanat az egész.

MADAME (gyanakodva) Csak egy telefon?! De semmi szaglászás!
(Az Örmesterre) Ó maradjon kint!

ÖRMESTER (a Felügyelőhöz) Ugye mondtam. Tessék csak
telefonálni, majd én addig ott várom, a padon.

FELÜGYELŐ (félrántja a bilincses kezét, most az Örmester esik majd-
nem hasra) Es ez?

ÖRMESTER Ja, persze... De azért kicsit finomabban is bánhatna a
beosztottjaival!

FELÜGYELŐ Egyszóval, madame, most már látja: ez volna a baleset.
(Mutatja a bilincseit kezeket) Ezért kell kihívunk az ügyeletet. Csak
együtt mehetünk be önhöz.

MADAME (elneveti magát) Jaj, de aranyosak! Na, jól van, jöjjenek be.

A Madame imitálja, mintha kinyitná a drótvázás ajtót. A Felügyelő és az
Örmester behatol. Nem nagyon tudják leplezni, hogy vizslatnak. Gigi
és Kokó felvihog, amikor meglátja a két összebilincselte férfit

FELÜGYELŐ (a lányok felé biccentve) Van szerencsém, hölgyeim.

ÖRMESTER (zavarban) Kisztihand.

MADAME A telefon nem arra van, hanem amarra!

FELÜGYELŐ Pardon.

Odamennek a telefonhoz, a Madame mellettük strázsál. Az Örmester
óvatosan nézegeti a lányokat

Örmester! Fogja a kagylót, amíg tárcsázok!

ÖRMESTER Igenis.

GIGI (Kokóhoz, suttogva) Ezek neked valók. A perverzítás a te profilod.

KOKÓ Rendőrökkel nem vagyok hajlandó!

GIGI Nem te mondtad, hogy szeretnél végre találkozni egy szadoma-
zochistával?

KOKÓ Én? Azt se tudom, mi az a... mit mondtál, micsodista?

GIGI Olyan önkínzó, hiszen tudod, múltkor meséltem neked. Beteges
hajlamúak. Bilincs, lánc, korbács s a többi.

KOKÓ Ja, ezek azok? Az mulatságos lehet. Csak tudod, milyen
röhögős vagyok. Kérdés, hajlandók-e fizetni akkor is, ha közben
elröhögöm magam?

GIGI Ne féltsd te a madame-ot. Fizetni fognak.

KOKÓ Akkor vállalom. (Elkezd kokettálni az Örmesterrel)

FELÜGYELŐ Halló! Na, végre, csakhogy felveszik! Itt Trebien fel-
ügyelő. Az ügyeletet kérem.

KOKÓ (az Örmesterhez) Beteges vagy, picinyem?

ÖRMESTER Beteges? Egészséges vagyok, mint a bikkmakk!

KOKÓ Talán engem is bilincsbe akarsz verni, mi, te kis huncut?
ÖRMESTER Á, dehogy, éppenhogy most telefonálunk a kulcsért.
FELÜGYELŐ Halló! Itt Trebien. Küldjenek azonnal egy gyorsjárót,
ko-

csival. (Megnézi a bilincset, elrántja az Örmestert) A nulla, hét per
nulla, nulla, hetes bilincshez hozzanak ki pótkulcsot. Meg vagyok
értve? Azonnal! Jó, hozzon papírt, ceruzát, várok.

KOKÓ (az Örmesterhez) Mit akartok ti csinálni azzal a kulccsal? Azért
mindent velem se lehet!

ÖRMESTER Tudniillik az a helyzet, hogy bent hagytam a kulcsot.

MADAME Te kis feledékeny!

ÖRMESTER Nem feledékenységből, hanem akarattal.

MADAME Na, jó, ha meghozzák a kulcsodat, nem bánom, velem is ki-
próbálhatod ezt a figurát.

FELÜGYELŐ Halló! Igen. A nulla, hét per nulla, nulla, hetes pótkulcsot.

Hogy hol vagyunk? Rezervátum a Piros Lámpához. A Libidó sugár-
útról az Ödipusz-komplexus tér után kell befordulni. Ugy van. Sies-
senek! (Leteszi a kagylót) Asszonyom, nagyon szépen köszönöm.

MADAME Nincs mit.

Szóltan szünet. Csak Kokó vihorászik

FELÜGYELŐ Bocsásson meg, asszonyom, ha megengedi...

MADAME Még egy telefon? Tessék. De aztán...

FELÜGYELŐ Nem. Nem még egy telefon, hanem ha megengedi,

megkérdezném: nem tudnak véletlenül két fiatal...

MADAME Nem tudunk!

FELÜGYELŐ Honnét tudja, mit akarok kérdezni?

MADAME Tudom! ES nem tudok semmit!

ÖRMESTER Ha egyszer tudja, akkor hogyhogy nem tud semmit? (A

Felügyelőhöz) Ez jó keresztkérdés volt, nem?

FELÜGYELŐ (megsemmisítő pillantás után) Madame Dezsavú, mi
csak arra kérjük önt, ha netán mégis eszébe jutna, ez itt a
főkapitányság telefonszáma.

A Felügyelő gyors mozdulattal névjegyét nyújt a Madame felé, meg-
rántja a Kokó szemlélésében elmélyült Örmestert, aki hasra esik

KOKÓ (Gigihez) Ezek a beteges hajlamúak, ezek mind ilyen szenvedé-
nyesek?

ÖRMESTER (méltatlankodva) Hogy azt az édes jó keresztanyját a fel-
ügyelő úrnak!

FELÜGYELŐ (fenyegetően) Tessék?!?

ÖRMESTER (megjuhászodva) Őt kellene megkérdezni, a felügyelő úr
édes jó keresztanyját, hátha látta azt a párocskát...

MADAME Mondják, miért üldözik ezeket tulajdonképpen? Mi bajuk
velük?

ÖRMESTER (fecsegően) Államellenes szervezkedés. Tetszik tudni,
mennyire mély értelme van a mi állami köszöntésünknek, mármint
annak, hogy „Elfojtás, gátlás, neurózis!” Ugyanis az a helyzet, hogy
akj nem élj ki a vágyait...

FELÜGYELŐ Örmester, ne tartson itt most szemináriumot, különösen
maga!

ÖRMESTER Ezt hogy tetszik érteni? Én minden áldott nap rendszeren,
ahogy a nagykönyvben meg van írva...

FELÜGYELŐ Elég! Madame, körözési parancsot adtak ki két szerel-
mes fiatal ellen. Az a helyzet, hogy csak szeretik egymást, álmeta-
gon, olyanok, mint a részegek, és közben egyre gyűlik bennük a fe-
szültség, nem hajlandók levezetni, hogy lefeküdnének végre egy-
mással vagy mi a szösz - egyszóval rendkívül veszélyes társadalmi
gyűjtőanyag a magatartásuk, deviáns elemek, ugyebár, minden-
áron a másságukat akarják hangsúlyozni a mi egészségesen kiélt
társadalmunkban, ezért aztán elő kellene őket állítani, de olyan
ravaszul bujkálnak, mindig kicsúsznak a hatóság markából, a végén
még kiadnak valami szamizdat röpiratot a tiszta és örök szerelemről,
járványszerűen elterjed a szexuálneurózis, márpedig akkor
összeomlással fenyeget a mi nagyszerűen felépített...

MADAME Maguk ennyire rettegnek egy fiatal, ártatlan párocskától?

FELÜGYELŐ EZ az ártatlanság, éppen ez az a pont...

MADAME (dühösen) Tudja, mit mondok? Remélem, nem tudják el-
kapni őket!

FELÜGYELŐ Ezt én meg se hallottam, madame!

ÖRMESTER (magyaráz) A madame azt mondta, hogy reméli, nem
tudjuk elkapni őket.

FELÜGYELŐ Örmester, nem vagyok süket!

ÖRMESTER (sértetten) A felügyelő úr mondta, hogy meg se hallotta,
amit a madame mondott.

FELÜGYELŐ (fojtott indulattal a Madame-nak) Nem akarok panas-
kodni, asszonyom, de én ilyen emberanyaggal dolgozom. Intelligen-
ciaszint nulla. Csoda, ha egy sima körözést sem tudunk abszolválni?

ÖRMESTER (atyáskodva) Ne keseredjen el, felügyelő úr, mi ketten
majd abszolváljuk. (Megveregeti a Felügyelő vállát) Nem szarunk
be, Józsi!

FELÜGYELŐ (sápadtan) Kaphatnék egy pohár vizet, asszonyom?

ÖRMESTER (miközben a Madame hozza a vizet) Ennyire mellre tet-

szett szívni ezt az üveget? Tudja, mit mondok, felügyelő úr? Ha legközelebb felbukkannak, maradjon csöndben, ne csináljon semmit, majd én elintézem őket. Csak az a fontos, hogy a felügyelő úr ne zavarja meg a ténykedésemet mindig...

*A Madame közben átnyújtja a pohár vizet a Felügyelőnek, aki minde-
nestül az Örmester arcába lottyintja*

FELÜGYELŐ Nesze!

ÖRMESTER *(arcát törülgetve)* A kurva anyját a felügyelő úrnak, ez mi volt?

FELÜGYELŐ Az én anyámról beszélsz, te giliszta?

ÖRMESTER *(ijedten)* Dehogyan! Ezeknek a kurváknak az anyjáról, ezekből van elegendő!

MADAME Mit mondotta lányaimról? Magának legfeljebb örömlányok!

ÖRMESTER Akkor az örömlányok kurva anyját, felügyelő úr, mi volt ez? *(Csöpögő arcára mutat)*

FELÜGYELŐ Ne sírjon, örmester. Tudom, fáj a butaság. De akinek az Isten ekkora tökféjet adott, majd csak csöpögött bele egy kis ész is.

ÖRMESTER *(törülközik)* A felügyelő úr kezd elmenni egy olyan hatá-
rig...

FELÜGYELŐ *(fogvicsoritva)* Milyen határig, bogaram?

ÖRMESTER *(szégyenlősen)* Most meg becézni tetszik? Ki ismeri itt ki magát...

FELÜGYELŐ Hát maga nem, az biztos.

Szirénázó rendőrautó hangja, majd csönd, trappoló léptek

ÖRMESTER *(ragyogó arccal)* Jönnek a kollégák a kulccsal!

FELÜGYELŐ Igazán szörnyűség, hogy el kell válnunk, örmester. Mi-
lyen szép lett volna örökre együtt!

ÖRMESTER Hát ez azért túlzás! Nekem őszintén szólva kicsit terhem-
re volt a felügyelő úr, de fegyelmeztem magam, remélem, nem tet-
szett észrevenni semmit...

FELÜGYELŐ *(felemelt mutatóujjal, nagyon vészjóslóan)* Mester ör-
mester! Maga most hallgat! Meg vagyok értve? Teljes hallgatás!

ÖRMESTER Ahogy gondolni tetszik, de akkor nem tudom...

FELÜGYELŐ *(felüvölt)* Azt mondtam, hallgat! Világos?!

KOKÓ *(visszamegy Gigihez)* Te, ezek nem is olyan cukki pófák. Én az
ilyenekkel nem tudok mit kezdeni.

GIGI Mit képzeltél, kisfiam? A szodomazochizmus nem apácázárda.

KOKÓ *(duzzogva)* Hát csak fáljak fel egymást. De nélkülem! *(Visszaül
a helyére)*

*Jobbról egyenruhás rendőr sisakban, rajta villogó kék fény. Keresi a
megadott címet. Amikor megtalálja, meghúzza a csengőszinórt*

MADAME Ki az már megint?

ÖRMESTER Biztosan a felmentő sereg. *(Vihog a viccen, a Felügyelő
szúrós tekintetére a szája elé kapja először a bilincses, majd a sza-
bad kezét)*

MADAME Több rendőr ide nem teheti be a lábát!

ÖRMESTER *(magyaráz a Felügyelőnek)* Mert ez extraterrorista terü-
let, tetszik tudni, azért mondja.

A Rendőr ismét megrántja a csengőszinórt

FELÜGYELŐ Madame Dezsavú, ha nem nyit neki ajtót, akkor mi nem
jutunk hozzá a bilincs kulcsához.

MADAME Ajtót nyitok, de be nem jöhet!

KOKÓ Ez most egy harmadik szadista?

GIGI Rendőr.

KOKÓ Nahát, hogy mennyi abnormalis ember szaladgál, az ember
nem is hinné.

MADAME *(ajtónyitási ceremónia után)* Mit óhajt?

RENDŐR *(tiszteleg)* Rezervátum a Piros Lámpához?

MADAME Igen.

KOKÓ *(vihogva)* Mi villog ennek a fején?

GIGI Az esze.

RENDŐR *(kikapcsolja a kék fényt, megint tisztelőleg)* Blaulicht sza-
kaszvezető vagyok. Trebien felügyelő urat és Mester örmestert ke-
resem!

MADAME Itt vannak. Ne lépjen be!

RENDŐR *(meglátja a Felügyelőt és az Örmestert, vigyázzba vágja
magát és újfent tisztelőleg)* Blaulicht szakaszvezető alázatosan jelent-
kezem!

FELÜGYELŐ *(legyint)* Elfojtás, gátlás, neurózis... Pihenj.

ÖRMESTER *(vezényel)* Szakaszvezető - pihenj!

RENDŐR Jelentem, elhoztam a nullahétnullanullahetes bilincskul-
csot!

FELÜGYELŐ Adja oda a hölgynek.

RENDŐR Az őrsön azt mondták, nem adhatom ki a kezemből!

FELÜGYELŐ De most én mondom, a felettese, hogy adja oda a
hölgynek.

RENDŐR *(felvetett fejfel a magasba darálja)* Az őrsön azt mondták,
nem adhatom ki a kezemből!

FELÜGYELŐ *(üvölt)* Blaulicht szakaszvezető!

RENDŐR *(vigyázzba vágja magát)* Jelen!

FELÜGYELŐ Tudja, mi az, hogy parancs?

RENDŐR Igenis tudom, felügyelő úr!

FELÜGYELŐ Akkor a kulcsot a hölgynek!

RENDŐR Az őrsön azt mondták...

FELÜGYELŐ *(felbődül)* Parancsot teljesíteni!

RENDŐR Igenis! *(Átadja a Madame-nak a kulcsot)*

A Madame odaviszi a Felügyelőnek, aki mohón felkattintja a bilincset

FELÜGYELŐ *(rázza a csuklóját)* Hogy ez a pillanat is elérkezett!

ÖRMESTER *(sértetten)* Ennyire rossz volt? Az előbb azt tetszett mon-
dani...

FELÜGYELŐ Csend! *(A Madame-hoz)* Asszonyom, mély hálával
köszönöm a segítséget, amit nyújtott. És hadd hívjam fel még egy-
szer a figyelmét, ha netán arról a fiatal párról tudna valamit...

MADAME Nem tudok rólok semmit és nem is fogok tudni! Viszontlá-
tásra!

FELÜGYELŐ Ahogy gondolja, madame.

ÖRMESTER Azért én még hozzáfűzném, hogy a törvény szigorúan
előírja, hogy a kötelező napi teljesítmény elmulasztását mindenki
köteles bejelenteni, ha úgy észleli, hogy egy másik állampolgár...

FELÜGYELŐ Azt mondtam: csend!

ÖRMESTER Pardon. Akkor mondja el a felügyelő úr.

FELÜGYELŐ Szakaszvezető, indulunk!

RENDŐR Beszállnak, felügyelő úr?

FELÜGYELŐ Naná, majd gyalog megyünk. Szálljon be, örmester.

*Elhelyezkednek a Rendőr mögött, aki bekapcsolja sisakján a kék
villogót. Eltrappolnak jobbra*

KOKÓ Micsoda pófák! Ez a mi biztonsági szolgálatunk?

GIGI Minden biztonsági szolgálathoz kell bizonyos bornírtság.

Különbek ki menne oda dolgozni?

MADAME Mennyi időnket elraborták! Jól nézünk ki, ha kuncsaftok he-
lyett rendőrök látogatnak bennünket.

GIGI Majd jönnek a kuncsaftok is. Addig inkább tessék megint mesélni
a régmúlt időkről.

KOKÓ Igen! Tulajdonképpen mikor tetszett a madamnak kurvának
menni!

MADAME Csak a gyászév után, fiam, csak a gyászév után. Egy ilyen
forró velencei nászutat nem lehet egy nő életéből olyan egyszerűen
kitörölni

GIGI De aztán sikerült.

KOKÓ Es el tetszett szegődni egy rezervátumba, ugye.

MADAME *(nevet)* Akkor még nem volt ez rezervátum, abban a régi
rendszerben.

GIGI Hanem kupleráj. *(Kokóhoz)* Már beszéltünk róla, te lángész.

KOKÓ Jól van, na! Nem lehet mindenki olyan könyvmoly, mint te.

MADAME *(álmagagon)* Egyszerű, régmódi, konzervatív kupleráj volt.

Talán igaz se volt.

KOKÓ Miért is hívnak bennünket Rezervátumnak? Olyan száraz,
olyan unalmas.

GIGI Ha egy országban sok nyilvános ház van, akkor kupleráj. Ha csak
egy, akkor Rezervátum. Ez világos, nem?

KOKÓ Jól van, na! És akkor kezdett a madamhoz járnia nagy titokza-
tos Ó, ugye?

GIGI Aki a mostani rendszerben nyilván nagykutya lett, máskülönben
hogy a Fenébe kapta volna épp madame az egyetlen és utolsó
rezervátum működési engedélyét. Igaz?

MADAME Már mondtam, hogy ne feszegessétek örökké ezt a témát.
Maradjunk annyiban, hogy igen, volt egy kapcsolat, akit akkori-
ban üldöztek, mert harcolt a régi rendszer ellen. Illegáltság, konspirá-
ció, házkutatás. Egyébként legtöbbször az ágynevetartóban bújtat-
tam.

KOKÓ Milyen romantikus! Milyen gyönyörű!

GIGI Itt mindig el tetszik hallgatni. Es aztán?

KOKÓ Jaj, istenem! Csak nem kapták el? Csak nem akasztották fel?

GIGI Dehogyan akasztották fel! Akkor most nem ücsörögnénk ebben a
Rezervátumban. Madame, tessék már végre kibökní, hogy ki volt ez
a titokzatos Ó?

MADAME Mért nem hagyok már békén!

GIGI Békén hagyjuk, ha végre megmondja. Hallgatni fogunk, minta sír.

KOKÓ Minta sír!

MADAME *(hosszú szünet után)* Ez az én régi... Ez az én régi
kapcsolatom... Szóval ő a mostani államelnökünk.

KOKÓ Nem igaz! A nagy Tőf?

GIGI Sejtettem! Bizony Isten, hogy sejtettem!

KOKÓ Freud, az Állami Ósatya leghűségesebb tanítványa, a nagy

Tőf?

MADAME Úgy van. De most aztán csitt. Mint a sír.

GIGI Ezt se tetszett volna gondolni, mi, amikor mint csóró összeesküvő ott gubbasztott az ágyneműtartójában?

MADAME Ebben is drága jó anyámnak volt igaza, aki mindig azt mondta: Jegyezd meg, kislányom, akármilyen van, mindig történelem van!" KOKÓ (*Giginek*) Ilyet te sose tudnál mondani, akármilyen okos vagy.

MADAME (*csóválja a fejét*) Nahát, ilyen két szárnyeteket! Kiszédítetek belőlem.

GIGI De még nem mindent!

MADAME Most aztán elég legyen! Elmondtam.

GIGI De nem mindent. Például hova tűnik el madame minden szerdán és szombaton délután, három és öt között?

MADAME Hová tűnnék? Bevásárolok. Nektek is.

KOKÓ Most mit kíváncsiskodsz? Madame mindent elmondott. A kíváncsiság öregít.

GIGI Hát még a butaság. Nézz a tükörbe. Madame, ha beletrafálok, megmondja?

Madame nem felel

Madame szerdán és szombaton háromtól ötig a nagy Tőf nél van!

Csend

Eltaláltam?

Csend

Szóval eltaláltam.

KOKÓ (*bambán*) Nahát, Gigi...

GIGI Csukd be a szád, huzát van. (*Madame-hoz*) Ugye eltaláltam?

MADAME (*kedvetlenül*) Mért olyan fontos ez neked?

GIGI De hiszen akkor ez nagyon régi kapcsolat. Ez már valóságos házasság...

MADAME (*izgatottan felpattan*) Dehogy házasság! Már hogy volna házasság, amikor nem házasság! Ez egy házasságon kívüli kapcsolat! Méghogy házasság! Megkeverem a káposztát! (*Kimegy a konyhába*)

KOKÓ Mért lett olyan ideges?

GIGI Nem érted? Csak a házasságon kívüli teljesítmény számít. Ha házasság, akkor az elnök nem teljesít, hanem egyszerűen házaseletet él, az pedig nem kerül bele a könyvecskébe.

KOKÓ Gondolod, hogy a nagy Tőfnek is van könyvecskéje?

GIGI Hiszen ez az! 0, hogy gyűlölöm a politikusokat! A kollektív ösznemzeti szexuális levezetést prédikálják, mindenki köteles lefeküdni mindenkivel, ezt államilag könyvelik, és egész biztonsági szolgálatot építenek fel az ellenőrzésre - ők pedig otthon elterpeszkednek és impotensek!

KOKÓ A nagy Tőf impotens?

GIGI (*türelmetlenül*) Mit tudom én, csak úgy mondom! Mindenesetre a madammal intézi ezek szerint évtizedek óta. Es ki mondja meg, vajon ez a nagy példakép teljesítésben mekkora nagy blöff?

KOKÓ Nagy Tőf. Nem blöff, hanem Tőf.

MADAME (*vissza*) Már megint leégett a káposzta. Mindenre nekem kell gondolnom. Tudom jól, Gigi, mit forgatsz a fejedben. De értsd meg, egyszerűen biztonsági okból nem engedhetik, hogy az elnökhöz bárki bejárjon teljesítésre. Az ókorban a nagy Nabukodonozort se tudta senki legyőzni, csak a bibliai Judit, aki ravaszul ágyba ment vele, majd a szunnyadó császárnak nyissz! - levágta a fejét. A mi elnökünket nem tehetik ki ilyen merényletnek.

KOKÓ Vagy kankónak. Ez világos.

MADAME Én viszont a legnehezebb időkben is biztonságát adtam, hogy abszolút megbízható vagyok.

GIGI (*makacsul*) Jó, jó, de azért mégsem változtat a tényen, hogy az elnök, aki az össztársadalmi koitusz nagy ideológusa, végül is nem köteles annyit teljesíteni, mint a többi állampolgár.

MADAME Most már aztán elég legyen! Örülj, hogy itt lehetsz, fejedelmien keresel, megvan mindened - és azzal kész! Nem fogom hagyni, hogy az izgágaságoddal veszélyeztesd ennek a háznak a státusát!

GIGI Én csak azt akartam ebből kihozni...

MADAME A téma be van fejezve! Kuss!

KOKÓ (*vihog*) Na, végre, valaki úgy beszél velem, ahogy kell.

MADAME Neked is kuss!

KOKÓ (*duzzogva*) Szóltam én egy rossz szót? Mindig csak a Gigi...

MADAME Könnyű nő vagy, Gigi, de könnyű esetnek nem vagy mondható.

GIGI (*Kokóra*) Könnyű esetnek itt van ő.

KOKÓ Nocsak, most megsértődött a kisasszony.

GIGI Engem egy bajuszérvőztő reklám nem tud megsérteni. KOKÓ Irigy vagy, mi? Egy kis erotikus pihe kéne a bőrödre, mi? Te korszolyapálya!

GIGI Ha levetkőzöl, ijedtében minden férfi elkezd fenni a kaszáját.

KOKÓ Neked meg, ha egy férfi meglátja a műjégpálya üledet, jégcsappá fagy a füttyülője!

MADAME Drága jó anyám mindig azt mondta: „Nincs olyan jégcsap, mely ne kezdene csöpögni egyszer!”

Jobbról óvatosan bedugja a fejét a Lila úr. Körülnéz. Tiszta a levegő, bejön, odasomfordál a Rezervátum bejáratához, még egyszer körülnéz, majd meghúzza a bojtos csengőt

(*Lecsapja a kötést, felpattan*) Na, végre! Már azt hittem, elfelejtettek bennünket! Rendben vagytok, lányok?

KOKÓ Igen, madame!

GIGI Bevetésre készen!

MADAME (*kinyitja a nem létező ajtót*) Á, művész úr! Isten hozta!

LILA ÚR (*gyorsan besuvad, becsukja maga mögött az ajtót, újját ijedten az ajkára teszi*) Nincs itt a rendőrség?

MADAME (*nyugodt derűvel*) Nincs. Itt biztonságban van.

LILA ÚR Bocsásson meg, asszonyom, én még csak hallomásból tudok az ön intézetéről...

MADAME Már eléggé nehezményeztem is, művész úr, hogy elkerül bennünket.

LILA ÚR Kérem, hadd ellenőrizsem az információimat. Ez a rezervátum... ez a ház, ugyebár... nyilvános ház?

MADAME Igen, művész úr. *Mi* nyugalmas háznak mondjuk.

LILA ÚR Nyugalmas ház. Ez jól hangzik. Tehát itt nyugalmat talál az ember? Azaz biztonságban van?

MADAME Tökéletesen, művész úr.

LILA ÚR Ez azt jelenti, hogy ... hogy itt egy állampolgár... bizonyos összegért...

MADAME Azt jelenti, művész úr.

LILA ÚR (*kiböki*) Egyszóval itt nem kell teljesíteni!

MADAME Ez az egyetlen hely az országban, művész úr, ahol nem kell teljesíteni. Extraterritoriális terület.

LILA ÚR (*határozottan*) Maradok!

MADAME Parancsoljon beljebb fáradni. (*Tapsol*) Lányok! Gigi! Kokó!

GIGI-KOKÓ (*felállnak*) Igen, madame!

LILA ÚR (*meghajol, a félmegtelen lányok felé*) Kezüket csókolom.

KOKÓ Helló!

GIGI Pá, picim!

MADAME Tessék, művész úr, válasszon. Két teljesen különböző típus.

GIGI (*a foga között*) Szerencsére.

LILA ÚR (*gusztálja a lányokat, majd Gigire mutat*) Ezt a kisasszonyt választanám.

MADAME Parancsoljon! Gigi, vidd szobára a vendéget.

KOKÓ (*duzzogva leül*) Ez az én formám! Végre egy művész!

GIGI (*belekarol Lila úrba*) Gyere, aranyhörccsögöm... (*Viszi a bal szobába*)

LILA ÚR (*az ajtóból rémülten visszanéz a Madame-ra*) Asszonyom, biztos, hogy itt nem kell...

MADAME Nyugodjon meg, nem kell! Majd meglátja. (*Leül kötni*)

Gigi és Lila úr bemennek a szobába

KOKÓ Manapság már egy művésznek sincs ízlése. Ilyen egy tészta választani!

MADAME Drága jó édesanyám mindig azt mondta: „A szomszédasszony tésztaját ne szapuld, mert a tied is sorra kerül!”

GIGI (*megáll Lila úrral szemben, fölemeli mindkét karját, mint egy kar-mester, majd beint*) Kezdheted, kicsi, fáradt ember.

LILA ÚR (*pátosszal*) Meglátni és megszeretni - egy pillanat műve volt. Minden virágok legszebbike, ne utasítson el, ne taszítsa a legmélyebb kétségbeesés szakadékába epedő szívemet!

GIGI Ön túlságosan merész, uram! Ne ilyen hevesen! (*Elutasító mozdulattal fordul el Lila úrtól, és nagyon lassan, rituális mozdulatokkal, öltözködni kezd. Először felkapcsol egy melltartót, utána kombinét húz, erre blűzt ezer gombbal és gombolni kezd. Es így tovább*)

A jelenet alatt lassú fordított sztriptíz zajlik

LILA ÚR Hol van ez a hév attól a vulkáni forróságtól, melyet itt belül, lelkem tátongó kráterében érzek!

GIGI Hagyjon, kérem! Hagyjon!

LILA ÚR Ah, kisasszony, csak egy tekintetet, egyetlen bátorító tekintetet pazaroljon reám!

GIGI Feldúlja lelkem nyugalma, vakmerő!

LILA ÚR Egyetlen bátorító tekintet, és én boldogan térek akár a legsötétebb sírba, e tündöklő szem üdvsugarától körülövezve! GIGI Meg akar rontani, engem, az árthatlan leányt, sötét szenvedélynek lángjával? Mohó és kegyetlen férfiú!

LILA ÚR Láthatnám egyszer kis bokája villanását, utána leszálok akár az örök kárhozatba!

GIGI Ah, ne tovább! Hallgasson, hallgasson!

LILA ÚR Nem hallgathatok, mert a hallgatás halál! És én az ön tündér-arcának imádatában akarok élni.

GIGI Hát mégsem akar értem sírba szállni?

LILA ÚR Élni akarok, hogy láthassam önt, és szenvedjek kielégítetlen vágyam pokoltüzeiben.

GIGI Kielégítetlen? Ah, mely szemérmetlen szavak! Kíméljen, kérem, kíméljen!
LILA ÚR Nem kímélhetem, mert számomra kifordult sarkaiból a világ!
Egy törekeny ujjacska fordította ki, az ön porcelánfényű ujjacskája, kisasszony!
GIGI Végem van! Újfent gyengülök!
LILA ÚR Oh, ha csak egyetlenegyszer illelhetném ezen hófehér ujjakat!
GIGI Elég! Mit merészel? Távozzon, távozzon!
LILA ÚR Eltaszít? Hát mégis a sötét sír torka vár reám?
GIGI Inkább a sír, mint e durva érzékiség!

Már néhány mondattal előbb jobbról berohan Fekete úr. Izgatottan körülnéz, majd megrántja a csengőt. Madame odamegy, kinyitja az ajtót. Fekete úr besuvad. Addig a pillanatig, amíg Madame megszólal, halljuk Lila úr és Gigi párbeszédét. Utána a jelenet némán folytatódik, és elnémulása pillanatában Lila úr térdre hulla tovább öltözködő Gigi előtt

MADAME Na, végre! Már azt hittem, elfelejtett bennünket. FEKETE ÚR Nem tudtam jönni néhány napig. De most végre itt vagyok. Minden rendben?
MADAME Van egy vendégem. De az ön kis kedvence szabad.
FEKETE ÚR Kokó, kispofám, megjött a te kis mókusod!
KOKÓ Szépen elhanyagoltál bennünket, pumám!
FEKETE ÚR Mit csinálnak? Agyon voltam terhelve, kicsi dzsungelem.
KOKÓ *(szikrázik a szeme)* Csak nem azt akarod mondani, hogy ha meglátsz, fenni kezd a kaszádat?
FEKETE ÚR Egész mást kezdek fenni, te fekete vadmacska, te! Megyünk?
KOKÓ Gyere, te fódumás. Mindent ki tudsz dumálni.
MADAME Jó pihenést, uram.
FEKETE ÚR Köszönöm.

Bemennek a jobb szobába

KOKÓ Kezdheted.
FEKETE ÚR *(szenvedélyesen)* Hadd tépjem le rólad, te drága dög, ezt az utolsó rongyot is!
KOKÓ *(előki)* El a kezekkel szűzi tisztaságomtól! Mit képzelsz, vakmerő! *(Ugyancsak rituális lassúsággal, öltözni kezd)*

Gigi és Lila úr, az eddigi némajáték után, ismét megszólal. A két szobában a két jelenet párhuzamosan zajlik. Négyen egymástól veszik át a szót. Kvartett

LILA ÚR Hát nincs remény? Elutasítása földre sújt, mint a villámcsapás!
GIGI Nem akarom hallani ostromló szavait! Ön élveteg szörnyeteg!
FEKETE ÚR Felfalom a melled, e gyönyörű dinnyéket!
KOKÓ Mars innét! Csak nem képzeled, hogy megfoghatasz azzal a mocskos mancsoddal?
LILA ÚR Van csoda! Még ez a villámcsapás is mámorító, hiszen az ön mennyei szeméből sújt le rám! Hadd legyenek az ön boldog halottja, kisasszony!
GIGI Nem fél az ég haragjától, kárhozott?
FEKETE ÚR Változott a didid, amióta nem láttam?
KOKÓ Ne legeltesd rajta a szemedet, úgysem adom.
LILA ÚR Vakon elmegyek bárhová és megküzdök bárkivel, akár a gaz Holubárral is, csak ne taszítson el magától, kisasszony! GIGI Félre az útból, kísértől! Így akar megejteni?
FEKETE ÚR Ejnye, mi ez az új domborulat rajtad, mucikám? Ez mikor került ide? Remek! Hadd harapjak belé...
KOKÓ Még mit nem! Másnak tartogatom én azt, vén kéjenc!
LILA ÚR Ej ez, mely reám borul, éj? Fordítsa felém tündöklő Nap-arcát, kisasszony!
GIGI Távozzon, kérem, távozzon! Ne dúlja tovább lelkem nyugalmát!
FEKETE ÚR Legalább hadd szürcsöljek pezsgőt a köldöködből!
KOKÓ A köldököm tabu, te disznó!
LILA ÚR Izzó ez a szenvedély bennem! És mégsem olvasztja szívének jégcsapjait?
GIGI Trópusok heve tán fel tudja olvasztani a fenséges Alpokat, hol változatlan és örök a hó? Soha! Soha!
FEKETE ÚR Legalább a feszes fenekedet hadd harapjam!
KOKÓ Egy nagy fűgét, azt kaphatsz, de nem a fenekemet!
LILA ÚR Fenekednek rám a végzet szörnye! Mentsen meg, kisasszony!
GIGI Ha nem hagy fel egy védtelen nő zaklatásával, kénytelen leszek elővenni törömet!
FEKETE ÚR A bőrödöt, azt imádom a legjobban! Azokat a pici pihéket!
KOKÓ Már megint kaszálni akarsz? Hagyd békén a pihéket! LILA ÚR Pihegek a felindultságtól, ha csak kivillan e bűbajos boka! GIGI Hallgasson, hallgasson! Kérem esengve, sorvadozva!

FEKETE ÚR A sótartódba akarok bújni, bogaram!
KOKÓ Nem a te sódat tartom ott, te bugris! Itt nem a te sód van!
LILA ÚR E szótlan szenvedély elpusztít! Útra kelek és lábacskaí ele te-szem a világot!
GIGI Csak nem a lábamat mondta? Ajkára ne merészelje venni még egyszer a lábamat!

Néhány mozdulattal előbb megjelent balról a Szürke úr. Óvatosan körülnéz, az ajtóhoz siet, és megrántja a csengőt. Ez Gigi végszava után hangzik fel közvetlenül. A két páros jelenet némajátékká alakul

MADAME Nahát! Micsoda forgalom! *(Kinyitja az ajtót)* Isten hozta, uram!
SZÜRKE ÚR *(belép)* Üdvözlöm, asszonyom. Nem tudom, hogy...
MADAME Igen, uram, jó helyen jár.
SZÜRKE ÚR Honnét tudja, hogy...
MADAME Látom az arcán. Ön kimerült.
SZÜRKE ÚR Még sosem jártam itt...
MADAME Nem fog csalódní. Foglaljon helyet. Rövid ideig meg kell elégednie a társasággal. A lányok ugyanis éppen foglaltak. De az egyik mindjárt szabad lesz.
SZÜRKE ÚR Nem tudom, elég világos-e...
MADAME Teljesen világos, uram. Önnek nyugalomra van szüksége.
SZÜRKE ÚR Ez az!
MADAME Meglesz, uram.
SZÜRKE ÚR Es nekem nem kell semmit... mármint férfiként...
MADAME Ön fizet, és ennek fejében nem kell egyáltalán teljesítenie. Foglaljon helyet.
SZÜRKE ÚR *(leül)* Pompás.

Gigi befejezte az öltözködést, állig begombolkozott talpig érő ruhájában, vállán szörmekepp, fején nagy kalap

LILA ÚR Hát soha nem lesz az enyém?
GIGI *(patetikusan)* Soha! Soha!
LILA ÚR *(aléltan elterül a földön)* Csodálatos! Ilyen jót még életemben nem éreztem... Most jó... most nagyon jó...
GIGI *(józan, privát hangon)* Nahát akkor szedd össze magad, kisfiam. Készen vagyunk.
LILA ÚR *(magához tér, feltápáskodik, elveszi a tárcáját)* Mivel tartozom?
GIGI Kassza a madamnál.

Lila úr indul a középső fogadószoba felé. Egy párbeszéd erejéig ismét felhangzik a másik jelenet

FEKETE ÚR A combod közé temetkezem, te mohó lotyó!
KOKÓ Ha neked oda bejárásod volna, vén bunkó!

Lila úr kijön a szobából

MADAME *(Szürke úrhoz)* Az egyik hölgy szabad. Ön következik.

Szürke ú feláll és szembeütközik Lila úrral. Megtorpanás, zavart csönd

SZÜRKE ÚR Ön itt, művész úr?
LILA ÚR És ön, uram?
SZÜRKE ÚR Csak éppen beugrottam az első kapu alá. Ugyanis csöpörögni kezdett.
LILA ÚR Csöpörögni? Mi kezdett csöpörögni?
SZÜRKE ÚR Az eső. Nem is tudom, hol vagyok. Hol vagyok tulajdonképpen?
LILA ÚR Azt javaslom, uram, ne fárassszuk egymást. Mind a ketten nagyon jól tudjuk, hol vagyunk. Kínos állampolgári szituáció. SZÜRKE ÚR Nem volna kellemes, ha a biztonsági szervek... LILA ÚR Éppen ezért hallgatni fogunk, mint a sír. Kölcsönösen. SZÜRKE ÚR Persze azért meg kell jegyezni, hogy míg ön, ugyebár... bent volt, ugyebár... addig én...
LILA ÚR Addig ön?
SZÜRKE ÚR Addig én elmondhatom magamról, hogy még nem voltam bent.
LILA ÚR De mindjárt bent lesz. *(Utat nyit)* Parancsoljon!
Kokó befejezte az öltözködést, teljesen be van burkolva. A jelenet hangossá válik

FEKETE ÚR Letépek rólad mindent, és előntlek a vágyaimmal!
KOKÓ Hozzám ne nyúlj!
FEKETE ÚR Nem engedged?
KOKÓ Nem én! Soha!
FEKETE ÚR *(szemét lehunyva, gyönyörrel)* Soha... de jó... Soha... csodálatos... Soha... soha... soha...
KOKÓ *(hangot váltva)* Kész vagy?

Fekete úr üdvözülten bólint

Ma elég soká tartott. Mi van veled?

Szünet

Na, gyerünk, mert az előbb csöngettek. Úgy látszik, megindult a forgalom.

FEKETE ÚR *(kinyitja a szemét)* Jó voltál. De nem haragszol, ha legközelebb megpróbálom Gígyvel?

KOKÓ *(felvisít)* Micsoda?! Azt adja neked az a magasságos Állami Ósátya az összes szentjeivel és prófétáival! *(Felkap egy párnát, hozzávágja)*

FEKETE ÚR *(elkapja a párnát és a lendületből kitántorog az ajtón. Meghökken a körülnéz)* Hopplá!

SZÜRKE ÚR Nicsak!

FEKETE ÚR Önök itt?

LILA ÚR Akárcsak ön.

FEKETE ÚR Nem szeretném, ha azt hinnék, hogy én az én pozíciómban állampolgári kötelességeim rovására, kvázi rendszeresen járok ide...

LILA ÚR Azt hiszem, az egyetlen, amit egymásért tehetünk, a teljes díszkréció.

SZÜRKE ÚR Persze szeretném újfent megjegyezni, hogy én bizonyos erkölcsi főlényben vagyok...

LILA ÚR Ezt az erkölcsi főlényt ön pillanatokon belül el fogja veszteni. Melyiket választja?

Női ricsaj, majd beront a Fekete hölgy, a Szürke hölgy és a Lila hölgy. Rángatják a csengőt

LILA HÖLGY Kinyitni!

FEKETE HÖLGY Engedjenek be!

SZÜRKE HÖLGY Rendőr! Rendőr!

SZÜRKE ÚR Most bezzeg tud rendőrré kiabálni!

LILA ÚR Van egy olyan érzésem, uram, hogy már nem választhat.

MADAME *(odamegy az ajtóhoz)* Nyitom már! Nyugalom! *(Kinyitja)* Mit óhajtának?

A három nő betódul

FEKETE HÖLGY Aladár! Hová sülyedtetél?

SZÜRKE HÖLGY Elemér! Te züllött szörnyeteg!

LILA HÖLGY Tihamér! Ha ezt megtudják, vége a karrieremnek!

LILA ÚR Várj, mindjárt megmagyarázom...

LILA HÖLGY Kifelé ebből a bűnbarlangból!

FEKETE ÚR Mit szólnál, ha fölemelném az apanázsodat, mondjuk, ötszáz bungszerre...

FEKETE HÖLGY Kifelé ebből a bűzhödött posványból!

SZÜRKE HÖLGY Rendőr! Hol egy rendőr!

SZÜRKE ÚR Pont most kell neked rendőrt hívni? Bezzeg, amikor végignézted...

SZÜRKE HÖLGY Kifelé ebből a fertőből! Majd otthon számolunk!

Kiabálva kikergetik a férfiakat a Rezervátumból

LILA HÖLGY *(utolsóként visszanéz, megvetéssel)* Micsoda feneketlen romlottság!

A három házaspár odakint folytatva a kaotikus jelenetet, véletlenül feldönti a Freud-szobrot. Észre sem veszik, egymást tépve ki

MADAME Szép kis cirksuzt csináltak a nagyságos asszonyok!

KOKÓ Jézus Mária, már azt hittem, meglincselnek.

GIGI Egy feleség nem riad vissza semmitől.

MADAME Hát nem volt igaza drága jó anyámnak, amikor mindig mondta: „Az élet olyan, mint egy lagúna!”

GIGI Mert mély és bűdös!

MADAME Kinézek, hogy biztosan eltakarodtak-e? *(Kinyitja az ajtót, körülnéz az utcán és a téren, összecsapja a kezét)* Jesszusom! Lányok! Nézzétek a szobrot!

Gigi és Kokó odaszalad, ők is kinéznek

KOKÓ Szűzanyám!

GIGI Sose gondoltam volna!

MADAME Megdőlt a rendszer! Ki tudja, mi lesz velünk?

GIGI Mi lenne, madame? Ha nagy a változás, akkor legfeljebb ezentúl a kuncaftoknak nem öltözünk, hanem vetkezünk.

KOKÓ Nem is árt egy kis változatosság. Én szeretem a változásokat.

Mindhárman visszamenőben, ajtócsukás

MADAME Én meg nem szeretem. Mert sosem lehet tudni, mi lesz belő-

le. Szegény jó anyám mindig azt mondta: „A változásokban az a rossz, hogy sohasem lehet tudni: bokáig fog csak érni vagy nyakig?” Nagyon ideges vagyok! Együnk egy kis székeleykáposztát, az jót tesz az idegeknek.

Előkészülnek az evéshez.

Lihogva berohan, kéz a kézben Jancsi és Juliska. Megállnak, fülelnek, néznek jobbra, balra

JANCSI Észrevettek, ugye?

JULISKA Azt hiszem.

JANCSI De most hova tűntek?

JULISKA Nem értem. Pedig az előbb még messziről láttam őket.

JANCSI Szerintem menjünk arra.

JULISKA Ahogy gondold. De olyan borzasztó, hogy egyetlen pillanatra sem tudunk megállni.

JANCSI Persze hogy borzasztó. De majd csak találunk egy biztos zugot. Ahol végre elmondhatom neked...

JULISKA *(sugárzón)* Ahol végre elmondhatod nekem...

JANCSI Ott vannak! Jönnék! Gyere, meneküljünk!

Kéz a kézben kirohannak balra

MADAME Megkóstoltam. Nagyon izletesre sikerült.

GIGI Pedig oda is kozmált.

KOKÓ Csak tudnám, ki hagyta odakozmálni.

MADAME Nem baj. A káposztának ennyi még jót is tesz.

Jobbról lábujjhegyen óvakodva megjelenik a Felügyelő és az Örmester

ÖRMESTER *(suttogva)* Mondjak valamit, felügyelő úr? Nem értem.

FELÜGYELŐ Ezt kár mondanía. Ez magánál természetes.

ÖRMESTER Pedig holtbiztos, hogy ők voltak. Nekem sasszemem van, hiszen tudja.

FELÜGYELŐ Hogyne tudnám. Többször tapasztaltam. Például amikor engem bilincsbe vert, mert azt hitte, én szerelmespár vagyok.

ÖRMESTER Ne tessék mindig előhozakodni ezzel. Én is tévedhetek, nemcsak a felügyelő úr.

FELÜGYELŐ Micsoda?! Mit merészel?!?

ÖRMESTER Akarom mondani: nemcsak a felügyelő úr tévedhetetlen.

FELÜGYELŐ Hanem még kicsoda?

ÖRMESTER A római pápa.

FELÜGYELŐ *(némi elismeréssel)* Egész jól kivágta magát. Maga fejlődik, örmester.

ÖRMESTER Ó, köszönöm. *(Felkiált)* Odanézzem!

FELÜGYELŐ Ha most azért ordít, mert itt vannak, akiket üldözünk, akkor ezúttal sem ez a leghatékonyabb módszer az elfogásukhoz, nem gondolja?

ÖRMESTER Nézzem már oda, felügyelő úr! Valaki feldöntötte az Állami Ósátyát!

FELÜGYELŐ *(izgatott lesz)* Gyorsan! Állítsuk fel! Jöjjön már! Mielőtt valaki észreveszi!

Nagy ügyel-bajjal felállítják a szobrot, majd tisztelegnek előtte

ÖRMESTER Jól van, semmi baj...

FELÜGYELŐ Most nehogy a szobornak is azt mondja, hogy „nem szarunk be, Józsi!”

ÖRMESTER Ugyan már, mit tetszik képzelni rólam, hogy én ennek a szobornak!

FELÜGYELŐ Így állt?

ÖRMESTER Pont olyan, mint volt.

FELÜGYELŐ Nem látta senki. Látja, most jó munkát végezünk.

ÖRMESTER Hát persze, mert észrevettem. Ne féljen, felügyelő úr, amíg engem lát. *(Megveregeti a hátát)* Nem sza...

FELÜGYELŐ *(az Örmester orra alá böki a mutatóujját)* Ne tovább!

ÖRMESTER Pardon.

FELÜGYELŐ Na, jöjjön, keressük meg ezeket a jómadarakat.

Balra mindketten ki

MADAME Nem hallottatok valamit?

GIGI De én hallottam.

KOKÓ *(rémműten)* Csak nem jönnek vissza azok a borzalmas feleségek?

MADAME Kinézek. *(Kinéz az ajtón, majd meglátja a felállított szobrot. Felsikolt)* Lányok! Semmi baj! Nem dőlt meg a rendszer!

Gigi és Kokó odaszalad, kinéz

KOKÓ Nahát! Ál a szobor!

MADAME Lehet, hogy az előbb csak hallucináltunk?

GIGI Akkor viszont a kurvák helyzete sem változik. Minden marad a régi-
giben.
MADAME Úgy van. Higgyétek el, lányok, jobb a békesség. Maradunk
Örömmállam.

Jobbról ismét berohan Jancsi és Juliska

JANCSI Gyere! Próbáljunk meg ide menekülni! *(Pánikszerűen rángatja a csengőzsinórt)*
KOKÓ Uristen! A feleségek!
MADAME Megőrültek ezek? *(Az ajtóhoz siet, kinyitja)*
JANCSI Bocsánat! Nagyon kérem, tessék beengedni!
JULISKA Nagyon szépen kérjük!
MADAME Csak nem ti vagytok azok, akiket köröznek?
JANCSI De igen... Szóval menjünk el?
MADAME Szó se róla! Gyertek be gyorsan!

Beengedi őket. Közben felbukkan a két rendőr is, rohannak a ház felé, mielőtt a Madame becsukná a képzeletbeli ajtót, odanyomulnak

FELÜGYELŐ Államrendőrség!
ÖRMESTER Félre az útból!
MADAME *(elállja az útjukat)* Ez még mindig extraterritoriális terület!
FELÜGYELŐ Ezúttal nem érdekel, madame! Láttam, ide menekültek!
ÖRMESTER Es maga beengedte őket! Félre az útból!
MADAME Tiltakozom!
FELÜGYELŐ Nem bánom, asszonyom, majd tiltakozhat, de előbb ezeket letartóztatom, elegendem van az egészből, most nem csúsznak ki a markunkból, még ha az atyaúristent hívja segítségül, akkor is letartóztatom őket!
MADAME Egy pillanat! Az államelnök, mint atyaúristen, megfelel?
ÖRMESTER Csak nem azt akarja nekünk bedumálni, hogy maga most az államelnökünket...
MADAME Nem bedumálni akarom, hanem felhívni. De addig egy lépést se! Maradjanak itt, amíg telefonálok! *(Megy a telefonhoz)*
ÖRMESTER *(méregeti Jancsit és Juliskát)* Felügyelő úr, én nem bírok magammal, én rájuk vetem magam...
FELÜGYELŐ *(magabiztosan)* Nyugalom, őrmester. Szépen kivárvuk a telefont, és majd akkor.
MADAME *(tárcsázás után)* Halló. Itt madame Dezsavű. Tudom, ma nem szerda van, akkor is az elnök úr öcxcellenciáját kérem. Igen, várok.

Szünet. A két rendőr felé fordul, akiknek kezd távra maradni a szájuk

Halló! Te vagy? Itt én vagyok. Légy szíves, intézz el nekem valamit. Igen. Van itt nálam két fiatal. Menekültek. Es itta biztonsági szolgálat. Igen, üldözik őket.

Szünet

Lehet, hogy rebellesek, nem tudom.

Szünet

Hogy mit akarok? Arra kérlek, adj utasítást, hogy hagyják őket békén. Küldd el a biztonságiakat.

Szünet

Nem lehet? Mért nem lehet?

Szünet

De én kérem! Érted? Én, Mimi! Tedd meg a kedvemért. Nagyon kérem!

Szünet

(Indulatosan) Nem lehet? Hogyhogy nem lehet?

Szünet

Nahát, akkor ide figyelj, aranyom!

(Elfordul, a kagylóba, kezével száját eltakarva) Ha nem adsz utasítást ezeknek, hogy tűnjenek el, én kipakolok! Érted?

Szünet

Megteszem, meg én! Elmondom, amit senki más nem tud, csak én! Hogy mért van rám szüksége az elnöknek! Hogy az egész ország éjjel-nappal teljesít - de az elnökük a kötelező teljesítés helyett csak beszélget velem! Elmondom, hogy Freud, az Állami Ősatya legnagyobb tanítványa - impotens!

Drámai szünet

Jó, idehívom. *(Leteszi a kagylót az asztalra. Odamegy az ajtóba, a Felügyelőhöz)* Jöjjön ide. Az elnök magával akar beszélni. *(A megmozduló Őrmesterhez)* Maga ottmarad!
FELÜGYELŐ *(bejön, felveszi a telefonkagylót)* Itt Trebien felügyelő... Elnök úr? *(Kiegyenesedik, tiszteleg)* Elfojtás - gátlás - neurozízis!

Szünet

Igenis...

Szünet

Igenis...

Szünet

Igenis... *(Megint kihúzza magát, tiszteleg)* Elfojtás - gátlás - neurozízis, elnök úr! *(Döbbenet leteszi a kagylót)*
ÖRMESTER *(vidoran)* Na, akkor vihetjük őket?
FELÜGYELŐ *(fáradtan ránéz)* Mi volna, maga emberi tényező, ha egyetlenegyszer az életben megértene valamit? *(Végigméri a fiatalokat, a Madame-hoz)* Minden jót, asszonyom. *(Fejével int az Őrmesternek, hogy indulás kifelé)*
ÖRMESTER Micsoda? Most itthagyjuk ezeket? Most, hogy végre elkaptuk őket?
FELÜGYELŐ *(sóhajt)* Ha egyszer az atyaúristen így akarja! *(Jelentőségteljesen a Madame-ra néz, majd indul kifelé)*
ÖRMESTER *(megy utána, fecsegyve)* Jó, tudom, nemis az elnök úr volt személyesen, igaz? De azért valami nagykutya, mi? Valami potentát!
FELÜGYELŐ *(ránéz, már kint)* Igen. Impotentát.

Ahogy elhaladnak előtte, mindketten biccentenek a Freud-szobor felé, majd ki

MADAME *(miután bezárta az ajtót)* Nahát!

JANCSI Köszönjük szépen!

JULISKA Hálásan köszönjük!

MADAME Kik vagytok?

JANCSI, JULISKA *(együtt)* Jancsi és Juliska!

MADAME Ti vagytok azok, akik...

JANCSI, JULISKA *(együtt)* Igen, mi vagyunk!

JANCSI Es tessék mondani, ez itten micsoda?

MADAME Ez, fiam? Ez a Rezervátum a Piros Lámpához.

GIGI *(nevetve)* De úgy is lehet mondani, hogy kupleráj!

KOKÓ *(kacag)* Kupolda!

GIGI Tekerőtanya!

KOKÓ Dugóház!

MADAME *(szintén nevetve)* Legalábbis régen így nevezték. Szóval kupleráj. Mit akartok?

JANCSI *(szembefordul Juliskával)* Itt végre el akarom neki mondani...

JULISKA Mert még soha sehol nem akadt egy olyan hely, ahol elmondhatta volna...

JANCSI De ez itta béke szigete, itt végre elmondhatom...

JULISKA Igen, itt elmondhatod...

JANCSI *(nagyon egyszerűen, bensőségesen)* Szeretlek!

JULISKA Szeretlek!

Vakító fényben állnak, majd függöny

VÉGE

E komédia a Nemzeti Színház pályázatára készült

